

Tribuna școlii

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ

Anul II Nr. 53

Simbătă 17 iunie 1972

12 pagini 1 leu

ÎN ÎNTÎMPINAREA CONFERINȚEI NAȚIONALE A PARTIDULUI, A CELEI DE A 25-A ANIVERSĂRI A REPUBLICII, TOT POPORUL ȚĂRII ROMÂNEȘTI ESTE HOTĂRÎT SĂ MUNCEASCĂ MAI MULT ȘI MAI BINE, SĂ TRADUCĂ ÎN VIAȚĂ CUVÎNTUL PARTIDULUI, INDEMNURILE TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Inițiative

„CINCINALUL ÎNAINTE DE TERMEN!”, a devenit cuvîntul de ordine al tuturor colectivelor de muncă de pe întinsul țării, al tuturor celor care concură prin capacitatea lor fizică și intelectuală la producerea valorilor materiale, a avuției națiunii.

Faptele dovedesc că munca productivă constituie principalul domeniu în care se manifestă bucuria întregului nostru popor de a fi liber și stăpîn pe destinele sale, de a-și putea făuri în mod conștient și după propriile sale puteri, nevoi și aspirații, destinul istoric.

Că este așa, că munca reprezintă, astăzi, pentru națiunea noastră, pentru toți cei ce trăiesc pe pămîntul României, un act liber și creator în care se încorporează nu numai efort, ci și patos, simțire interioară profundă și aspirație către împlinire, o dovedesc miile de inițiative care se nasc spontan în atmosfera

Ion Perianu

(Continuare în pag. a 8-a)

Expoziția de fotografii a elevilor

186 de fotografii, 186 de imagini din peisajul patriei, transpunere sugestivă în alb-negru a unor instantanee din realitatea cotidiană, din viața și munca tineretului. O parte numai din ceea ce au surprins pe peliculă pasionații fotografi amatori din școli. A doua ediție a Expoziției naționale de artă fotografică a elevilor se află deschisă zilele acestea la galeria din strada Brezoianu nr. 23. Este încă un eveniment prin care elevii întîmpină Conferința Națională a partidului și cea de a 25-a aniversare a republicii.

Modernizarea învățămîntului

În programul activității Ministerului Educației și Învățămîntului pe linia perfecționării și modernizării învățămîntului și a creșterii rolului școlilor generale și liceelor cu program de educație fizică în vederea formării și pregătirii tineretului pentru sportul de masă și de performanță se înscrie și consfătuirea de lucru care a avut loc vineri, 9 iunie a. c. la Ministerul Educației și Învățămîntului. Au participat reprezentanți ai Ministerului Educației și Învățămîntului, ai Comitetului Central al U.T.C., ai Consiliului național pentru educație fizică și sport, ai Institutului de cultură fizică și sport, inspecții școlare, directori și profesori ai școlilor generale și ai liceelor cu program de educație fizică.

În cadrul discuțiilor s-a arătat că este necesară o mai strînsă colaborare cu C.N.E.F.S.-ul în vederea selecționării elevilor cu reale aptitudini pentru educație fizică și sport, o edincire a conlucrării dintre profesorii de educație fizică și cei care predau discipline de cultură generală.

În încheierea lucrărilor consfătuirii, a luat cuvîntul tovarășul Virgil Cazacu, prim-adjunct al ministrului Educației și Învățămîntului, care a subliniat cîteva aspecte privind întărirea activității politico-educative, perfecționarea activității de conducere a acestor școli, sporirea eficienței activității cadrelor didactice de specialitate, modernizarea și îmbunătățirea generală a sistemului de organizare și a conținutului procesului de instruire și educație și asigurarea condițiilor materiale necesare școlilor și liceelor cu profil sportiv.
V. Apostol

DIDACTON

— un nou aparat de predare programată și verificare a cunoștințelor

Modernizarea procesului de învățămînt este astăzi obiectivul primordial al slujitorilor școlii. Aflăm tot mai des știri despre introducerea în circuitul educațional a unor eficiente instalații tehnice: laboratorul fonic, televiziunea școlară cu circuit închis, aparate verfix, ver-not-fix etc. Se discută intens despre substituirea rutinierelor modalități expositive prin metode apte să transforme elevul dintr-un receptor docil al fluxului informativ în subiect capabil să-și dezvolte aptitudinile de muncă intelectuală: capacitatea de analiză și comparare, gîndirea creatoare. Citim despre complicate aparatură în care termenii: reductor, transformator-redresor, scară docimologică, cod de corespondență revin cu o frecvență redundantă. Largile resurse de creativitate pe care și le descoperă profesorii au darul de a demonstra, în modul cel mai elocvent cu putință, justetea căii pe care s-a angajat școala noastră. Pe lîngă valoarea intrinsecă a uneia sau alteia dintre descoperiri, există însă un numitor comun: pasiunea!

O ipostază semnificativă a pasiunii poate fi întîlnită și la Școala generală din comuna Sinești (județul Iași). Aici funcționează, de circa un an, cu rezultate promițătoare sub raportul eficacității, aparatul de predare programată și verificare a cunoștințelor — DIDACTON — conceput de profesorul de limba română Dorin Uritescu. Lucrînd în așezarea de sub Șeua Reginoasei de cîțiva ani, mai precis din ziua în care, în fața comisiei de repartizare, a refuzat net o catedră la un liceu dintr-un cochet burg transilvănean pentru a-și alege o localitate rurală

Ioan Adam

(Continuare în pag. a 8-a)

Pregătirea tehnico-productivă reprezintă 30% din planul de studii al ciclului terminal

Formarea tehnico-productivă a elevilor din ultimele două clase ale școlii generale de 10 ani se realizează prin studiul disciplinelor: desen tehnic, electrotehnică, precum și prin activitățile practice desfășurate în școală sau în unități productive. În anul școlar 1971—1972, au fost îmbunătățite programele și manualele pentru disciplinele cu caracter tehnic și a fost sporită ponderea activităților tehnico-productive în ansamblul pregătirii elevilor. Pregătirea tehnico-productivă reprezintă 30% din planul de studii al ciclului terminal. Activitățile tehnico-productive se efectuează în cîte o zi pe săptămînă (6 ore). În acest fel, elevii au posibilitatea să cunoască utilajele și procesele tehnologice, modul de organizare al producției, să participe efectiv la munca productivă și să se apropie de conținutul muncii și de programul de lucru al muncitorilor din unitățile productive. Școlile au fost îndrumate să adapteze practica la profilul economic al localităților în care funcționează și să diferențieze lucrările practice pentru băieți și fete.

Elevi pe șantiere

Alături de întregul popor, elevii din toate școlile patriei vor participa la muncă patriotică pentru realizarea de economii. Împreună cu C.C. al U.T.C. și Consiliul Național al Organizației Pionierilor se vor organiza în acest scop tabere de muncă patriotică pe șantierele de construcții școlare, pe loturile experimentale și în fermele școlare, în unități industriale și agricole, pe șantierele naționale și locale ale tineretului, pentru colectarea de plante medicinale și fructe de pădure. În aceste tabere vor fi antrenați 1 500 000 de elevi.

ACCENTE

Olimpiada internățională de fizică

În zilele de 8-18 iulie a.c. se va desfășura în Capitală cea de a șasea ediție a olimpiadei internaționale de fizică la care și-au anunțat participarea elevii din 24 de țări. În baza prevederilor statutului, din fiecare țară pot participa 5 elevi și 2 profesori, unul din profesori făcând parte din juriul internațional al concursului. Pentru coordonarea activității de pregătire și organizare a acestei acțiuni, Ministerul Educației și Învățământului a constituit Comitetul național de organizare a olimpiadei și Comisia centrală de coordonare. În vederea pregătirii și prezentării lotului de elevi al țării noastre la olimpiada internațională de fizică s-a constituit un colectiv de profesori care lucrează cu elevii, după un program stabilit de Ministerul Educației și Învățământului și Societatea de științe fizice și chimice.

Frumoasă tradiție

Liceul „Mihai Viteazul” din Capitală are o excelentă tradiție în câștigarea olimpiadelor pe țară la matematică. O scurtă retrospectivă a rezultatelor în ultimii ani este grăitoare: între anii 1967 și 1971 elevii liceului au obținut locul I pe țară.

În actuala ediție a olimpiadei, după consu-

marea celor trei etape, situația se prezintă astfel: în etapa pe sector, din 358 elevi participanți, s-au clasificat 114; din aceștia au reușit în etapa pe municipiu un număr de 25 de elevi; în etapa clasificată 3 elevi. În fine, în barajul pentru olimpiada internațională, liceul se prezintă cu 4 elevi reușiți. Aceste rezultate constituie o mândrie pentru colectivul de profesori și elevi al liceului și reflectă intensă preocupare a celor 12 profesori de matematică, pasiunea cu care se dăruiesc pentru ca știința matematicii să devină într-adevăr un „sport de masă”. Rezultatele bune ne lasă să înțelegem calitatea muncii desfășurate în cercuri, în sesiunea de referate a școlii (61 de referate), precum și eforturile continue ale cadrelor didactice în vederea perfecționării lor proprii.

În prezent, cu sprijinul părinților, colectivul de profesori a reușit să extindă și să doteze cabinetul de matematică și calcul tehnic cu mașini de calculat mecanice și electrice, cu instrumente pentru măsurători pe teren, cu material didactic pentru geometrie, instrumente și dispozitive matematice.

O inițiativă și un apel

Constatând neconcordanțe, paralelisme și suprapuneri între diferite discipline din planul de învățământ al școlii generale, lipsa unei vederi unitare a diferiților

profesori asupra pregătirii elevilor, Școala generală nr. 193 din București (director, prof. Anton Paul Periețeanu) a organizat, în colaborare cu Școala generală nr. 32 și cu participarea unor profesori de la școlile nr. 164, 118 și 114 din București un schimb de experiență menit să ducă la stabilirea căilor și modalităților pentru soluționarea acestor probleme. La acest schimb de experiență, la care au luat parte profesori de matematică, profesori de chimie, de desen, maștri-instructori etc., prof. Ion Cristache Ligor de la Școala generală nr. 32 a prezentat un

documentat și interesant referat cu tema: „Colaborarea dintre profesorii de matematică și colegii lor de la celelalte specialități”. În dezbaterile care s-au purtat apoi pe marginea acestui referat, profesorii au formulat sugestia ca inițiativa Școlii generale nr. 193 să fie îmbrățișată de societățile științifice pentru ca pe plan central, să se caute formule de realizare a corelației dintre diferitele discipline de învățământ. Totodată, școala gazdă, a hotărât să lanseze un apel către celelalte școli din țară pentru inițierea de acțiuni care să ducă la realizarea unei pregătiri de cultură generală unitare a elevilor.

Nicolae Tăutu

Cerul literaturii noastre s-a înnoit prin moartea fulgerătoare, prematură, a lui Nicolae Tăutu.

Permanent în confruntare cu evenimentele majore din țara noastră, Nicolae Tăutu și-a justificat cu autoritate prezența în eșalonul militant al scriitorilor, cucerindu-și locul cuvenit în antologia scrisului contemporan, prin simboluri de înflăcărate fresce naționale.

Fin, laconic, sarcastic sau subtil evocator — pe toate portativele literaturii — poezie, proză, teatru — în jurnalistică Nicolae Tăutu a avut o largă aderență în masa de breslași ai scrisului și o mare priză la cititorii.

Prin forța lui comunicativă, prin sensul major, principal pe care a știut să-l dea prieteniei, a fost prezent și activ până în clipa din urmă, când fatalitatea și-a pus pecetea pe pasiunile și îndatoririle sale de scriitor, ostaș, părinte și, mai presus de toate, de cetățean al unei patrii de impetuoase transformări.

Multe vise au rămas de domeniul tăcerii.

Un abur de incandescență cerebrală va face să trăiască mesajul de dragoste înflăcărată pentru patrie atât de evocator cristalizat în „Și s-au întors pădurile-napoi...”. Și, fără îndoială că, dacă autorul acestei cărți nu mai este, expresia dragostei de patrie este o permanentă.

„Prisaca” — satul natal — va avea de acum înainte o monografie, iar Nicolae Tăutu un loc de frunte printre făclierii literaturii noastre.

Constantin Bivolaru

Ne scriu corespondenții voluntari

● La Casa de copii din Trușești

Orientarea școlară și profesională a elevilor se înscrie ca obiectiv de bază în activitatea instructiv-educativă a colectivului didactic de la Casa de copii școlari-Trușești. Pe baza experienței acumulate în anii precedenți, s-au stabilit concret, încă de la începutul anului școlar, sarcini precise întregului colectiv didactic al Casei, popularizarea diferitelor profesii, cunoașterea necesarului de cadre pentru economia județului Botoșani etc. Astfel, s-au prezentat materiale privind situația cuprinderii în școlile postgenerale a absolvenților, instituției noastre, precum și lipsurile semnalate în activitatea noastră pentru cultivarea la copii a dragostei pentru meserie; de asemenea s-au organizat întâlniri cu muncitori fruntași din diferite profesii și cu absolvenți proveniți din unitatea noastră. Printre alte mijloace amintim: vizionarea la TV a emisiunilor „Steaua Polară”, „Brățara de aur”, „Tele-scoală” etc. înființarea „Colțului absolventului” fotomontaje, micromonografii profesionale, grafice, planșe etc. În colaborare cu liceul din localitate am organizat concursuri pentru cunoașterea meseriilor și a școlilor profesionale din județul nostru.

De un real ajutor ne-a fost efectuarea unor vizite și a unei excursii județene organizată în vacanța de primăvară cu un număr de 40 de elevi, viitori absolvenți ai clasei a VIII-a. Cu acest prilej, copiii au vizitat Grupul școlar agricol și Școala profesională de construcții, URFA, Fabrica de piese de schimb pentru industria ușoară, șantierul de construcții al hotelului „Rapsodia” s.a. Ei au făcut cunoștință cu laboratoarele, atelierelor și cabinetele de specialitate ale școlilor unde vor candida în vara anului 1972 și tot odată au luat contact cu diferite colective de muncă din aceste întreprinderi, cunoscând direct spectrul anumitor profesii.

Desigur, activitatea noastră nu se limitează la aceste acțiuni: în colaborare cu liceul din localitate vom întreprinde o serie de consfățiri pentru o cât mai justă orientare profesională.

Nicanor Dumitras

PRO ȘI CONTRA

Cred că nu greșesc dacă am să revin cu câteva păreri privind recentul simpozion național de la Pitești „Perfecționarea tehnologiei didactice” socotind că sînt utile și unele modeste opinii ale „experimentatorilor”, adică ale celor care au trăit fenomenul „din interior”.

Pare paradoxal, dar trebuie să încep prin a menționa că, deși modernizarea învățământului este, de fapt, o problemă... veche (întotdeauna pedagogii au fost preocupați de stabilirea unui echilibru — fie el și relativ — între nivelul de cunoștințe predat în școală și cel atins de progresele societății într-o perioadă istorică determinată), mulți dintre noi manifestă încă rezerve, ne desprindem cu greu de anumite concepții și metode „îndelung verificate”, pe care uneori le decretăm ca... sacrosante și infailibile. E drept că la această circumspecție ești invitat și de unele formulări cu caracter fie „ultra-radical” — fie ambiguu, privind perfecționarea tehnologiei didactice (chiar și terme-

Continuăm „strategia” perfecționării

nul de „tehnologie” aplicat în învățământ pare, multora dintre noi, cam șocant) Un exemplu. În broșura „Puncte de sprijin pentru perfecționarea procesului de învățământ”, editată de Institutul de cercetări pedagogice (care — în general — conține unele utile date sintetice), se arată cu privire la locul elevului în procesul de învățământ că, în învățământul tradițional, elevul este considerat „obiect al educației, recipient pasiv al unei informații oferite de-a gata”. Așa să fie? Sau cit de „tradițional” este învățământul acela care consideră elevul ca un „recipient pasiv”? În orice caz mult anterior vederilor unui Rabelais să zicem („science sans conscience n'est que ruine de l'âme”).

Un alt exemplu din aceeași broșură. La conținutul învățământului se arată că cel tradițional consideră știința ca un „produs finit”, iar în învățământul modern știința este prezentă „și ca proces”. Mi se pare că această concepție atribuită „învățământului modern” nu este totuși chiar atât de nouă. Și totuși azi, cînd, în diferitele domenii ale cunoașterii umane, se acumulează, de la o zi la alta, un imens material faptic, problema modernizării capătă un conținut nou.

Elevii trebuie pregătiți să cucerască cunoștințele, nu numai să le primească, accentul căzînd în primul rînd, pe formarea capacităților intelectuale în așa fel, încît după

absorbirea școlii, să fie apti pentru o autoinstruire permanentă.

Condiția esențială în realizarea acestei cerințe este, după părerea noastră, pregătirea pedagogului.

Este greu de conceput că profesorul va putea forma la elevi convingențe despre necesitatea autoinstruirii, fără ca el să simtă această necesitate. Așadar, modernizarea — în accepția largă a cuvîntului — devine nu numai o stringentă necesitate metodologică, ci și o chestiune etică profesională.

Aceștea au fost motivele pentru care inițiativa experimentului privind perfecționarea procesului de predare — a lecției — a fost îmbrățișată cu căldură și interes de „experimentatorii” piteșteni.

Caracterul de pionierat al experimentului (depășindu-se faza celor „mitinguri pedagogice”, cînd toată lumea vorbește ce trebuie făcut, dar nimeni nu arată cum se face) a produs o efervescentă de căutări, îndoieli, confruntări. Desigur, nimeni dintre noi n-a avut pretenția să realizeze lecții-rețete, pe care să le preia spre difuzare — cu eficacitate garantată — colegii noștri din țară, care au avut amabilitatea să ne asiste.

Ne-am permite câteva propuneri pentru o mai bună reușită a viitoarelor simpozioane care — cu siguranță — vor mai avea loc.

În primul rînd socotim că este posibil — și util — să se precizeze

cîteva repere — fie ele cit de largi — privind anumite aspecte ale experimentului. Totuși „Perfecționarea tehnologiei didactice” cuprinde o sferă prea vastă de probleme.

În al doilea rînd, propunem ca tematica să fie anunțată din vreme (pentru a se experimenta cu adevărat — adică a se putea compara selecta și definitivă); cred, de asemenea, că aceeași temă trebuie experimentată de mai mulți profesori. În orașe deosebite, atît în condiții identice cît și diferite pentru a discuțiile să fie fructuoase, la obiect și, pe cît posibil, în spiritul unor polemici constructive.

Oricare ar fi tema dezbaterilor, dacă e vorba de un simpozion național, cred că specialiștii (nu numai cei de pedagogie generală) atît de la Institutul de cercetări pedagogice cît și cei de la Institutul central de perfecționarea personalului didactic trebuie să muncească cot la cot cu profesorii experimențatori în vederea pregătirii lecțiilor demonstrative. Altminteri se va continua ciudătenia cînd cel ce știe (dar nu aplică) dăscălește pe cel ce aplică (dar nu prea știe...)

Și-n sfîrșit — o propunere pentru „Tribuna școlii”. Dată fiind penuria de modele practice — chiar la nivel internațional — să se înceapă publicarea unor discuții „pro și contra” însoțite de planuri de lecții, care să illustreze unul sau altul dintre aspectele noilor căi, procedee sau metode de modernizare. Fiindcă am convingerea că în Argeș — ca și în întreaga țară — continuă „strategia” acțiunii de perfecționare a învățământului.
Florin Anghel

ÎN CINSTEA CONFERINȚEI NAȚIONALE A P.C.R. ȘI A CELEI DE A XXV-A ANIVERSĂRI A REPUBLICII

Generalizarea învățămîntului obligatoriu de 10 ani va fi încheiată la data prevăzută de Congresul partidului

Documentele Congresului al X-lea și Directivele C.C. al P.C.R. privind dezvoltarea învățămîntului în Republica Socialistă România din aprilie 1968 au stabilit prelungirea duratei învățămîntului obligatoriu la 10 ani. Ca urmare, în Legea învățămîntului s-a prevăzut ca generalizarea învățămîntului obligatoriu de 10 ani să se încheie, în linii mari, pînă în anul 1973. Școala generală de 10 ani a fost concepută astfel încît să realizeze, în primele opt clase, o pregătire unitară a întregului tineret, după care o parte din efectivul fiecărei generații continuă studiile în învățămîntul liceal, sau profesional, iar altă parte, absolvind școala de 10 ani, își continuă formarea profesională sau se încadrează în activitatea social-utilă. Clasele terminale ale școlii generale de 10 ani (IX și X) au ca obiectiv principal să asigure tuturor tinerilor o cultură generală dezvoltată — apropiată de cea realizată în primii doi ani în liceu — și, în același timp, o pregătire tehnică-practică în vederea orientării profesionale a elevilor și calificării ulterioare prin școala profesională sau la locul de muncă.

Ritmul și amploarea acțiunii

Trecerea la învățămîntul obligatoriu de 10 ani a debutat în anul școlar 1969—1970. Ministerul Educației și Învățămîntului a efectuat, împreună cu inspectoratele școlare, în cursul anului 1969 un studiu privind ritmul de dezvoltare a școlii generale de 10 ani pînă în anul 1973, în fiecare județ, amplasarea rețelei unităților, necesarul de personal didactic, de spațiu de învățămînt și de internate școlare. S-a prelininat ca rețeaua școlilor generale de 10 ani să se dezvolte treptat, pe structura rețelei școlilor de 8 ani, urmînd ca din cele 7764 școli de 8 ani, aproximativ 4500 unități situate în orașe, în sate, reședințe de comună și în alte localități rurale cu populația școlară numeroasă, să devină școli de 10 ani. În anul școlar 1969—1970, anul de debut, au funcționat 1140 școli generale de 10 ani. Numărul acestora a crescut la 2078 în anul școlar 1970—1971 și la 2416 în anul școlar curent. Cuprinderea promoțiilor clasei a VIII-a în învățămîntul liceal, profesional și în clasele IX și X ale școlii generale în cei trei ani de la înființarea acestei școli, se prezintă ca în graficul de sus.

Se poate constata că numărul elevilor care continuă studiile, în învățămîntul liceal, profesional și în ciclul terminal al școlii de 10 ani a crescut an de an (81,6% în 1969—1970 și 84,9% în 1970—1971). În anul școlar 1971—1972 numărul acestora reprezintă 90,3% din efectivul

promoțiilor clasei a VIII-a din anul școlar precedent. Aproape întregul contingent de tineri face studii pe o durată de minimum 10 ani.

O relație indisolubilă :
dezvoltarea economiei naționale — nevoia de cadre — dezvoltarea învățămîntului

Acoperirea nevoilor de cadre cerute de dezvoltarea economiei naționale pe perioada 1971—1975, prin sporirea locurilor de muncă cu aproximativ un milion, a făcut necesară creșterea planului de școlarizare în învățămîntul profesional, în conformitate cu prevederile programului de pregătire a cadrelor pe perioada 1971—1980.

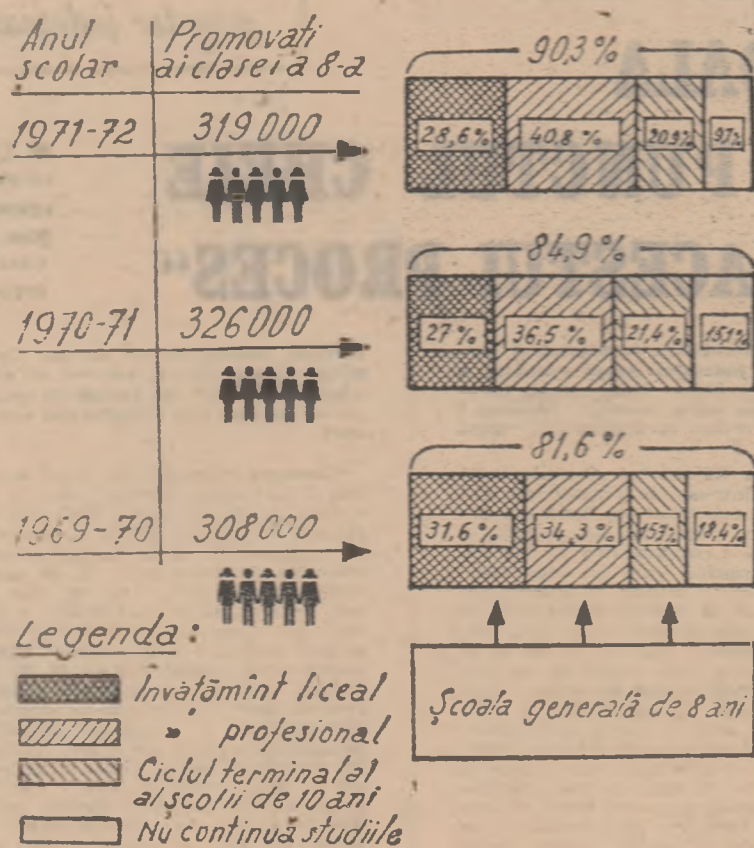
Conținutul învățămîntului în clasele terminale ale școlii de 10 ani

În concordanță cu obiectivele școlii generale de 10 ani, în planul de învățămînt al acesteia, la clasele IX—X au fost incluse obiecte de studiu și activități practice, prin care să se asigure atît un nivel de cultură generală cît și pregătirea elevilor pentru munca productivă. Ținînd seama că majoritatea absolvenților școlii de 10 ani vor continua studiile în școli profesionale sau se vor califica în producție, s-a urmărit ca în programele de matematică, fizică, chimie și biologie, cunoștințele predate să aibă un pronunțat caracter aplicativ. S-au introdus, totodată, în planul de învățămînt discipline cu profil tehnic și ore de pregătire tehnico-productivă. În mediul urban, instruirea practică se desfășoară în întreprinderi, unități de servicii a populației, în atelierele școlilor profesionale și în ateliere proprii. În mediul rural se pune un accent mai mare pe cunoașterea bazelor moderne ale producției agricole, specifice zonelor agrogeografice în care se află școala.

Perspectivă

În luna mai a.c., Ministerul Educației și Învățămîntului a organizat un colochiu pe tema generalizării învățămîntului obligatoriu de 10 ani, cu participarea inspectorilor școlari generali ai județelor, a Institutului de științe pedagogice, precum și a unor cadre universitare de la catedra de pedagogie. Dezbaterile s-au axat pe probleme privind stadiul dezvoltării învățămîntului obligatoriu de 10 ani, rezultatele obținute pînă în prezent, precum și perspectivele generalizării acestuia. În examinarea problemelor privind perspectivele învățămîntului obligatoriu de 10 ani, s-a avut în vedere dinamica populației școlare pînă în anul 1980, evoluția planului de școlarizare în învățămîntul liceal și profesional stabilită în Programul de pregătire a cadrelor pe perioada 1971—1980, precum și efectivele și compoziția pe sexe a promoțiilor clasei a VIII-a, care nu continuă studiile în învățămîntul liceal. Potrivit datelor referitoare la efectivele contingentelor de școlari, pînă în anul 1980 rezultă că numărul probabil al promoțiilor clasei a VIII-a, pe ani, va fi aproximativ constant pînă în anul 1977, oscilînd în jur de 320 000 tineri anual, iar începînd cu anul școlar 1977—1978 va scădea pînă la 280 000. În evoluția planului de școlarizare în învățămîntul liceal, se prelininat o creștere treptată de la 91 200 în anul școlar 1971—1972 pînă la 101 800 în anul școlar 1975—1976 și 107 000 în anul 1980. De asemenea, se prevede ca, în anul I, la învățămîntul profesional, numărul locurilor să crească treptat, ajungînd la 162 000 în anul 1980.

Evoluția
cuprinderii promoțiilor clasei a VIII-a în învățămîntul liceal, profesional și în ciclul terminal al școlii de 10 ani

CIFRE SEMNIFICATIVE

• În anul școlar 1971—1972, numărul elevilor care continuă studiile în învățămîntul liceal, profesional și în ciclul terminal al școlii de 10 ani, reprezintă 90,3% din efectivul promoțiilor clasei a VIII-a din anul școlar precedent.

• Numărul școlilor generale de 10 ani a ajuns la 2 416.

• Școlile adaptează practica la profilul economic al localităților în care funcționează.

• Planul de școlarizare în învățămîntul liceal va crește de la 91 200 în 1971—1972 la 101 800 în 1975—1976 iar în anul I la învățămîntul profesional numărul locurilor va crește treptat ajungînd în 1980 la 162 000.

„DEZVOLTAREA EXPLOZIVĂ A ARGEȘULUI NE IMPUNE SĂ SITUĂM ȘCOALA ÎN PUNCTUL CHEIE AL ACESTUI PROCES“

Red.: Dezvoltarea economică și socială a județului Argeș cunoaște o adevărată explozie. Unde situați învățământul pe seara acestui fenomen? Ce loc îi revine învățământului după opinia dv.?

Gheorghe Năstase: „O adevărată explozie”, într-adevăr aceasta este expresia cea mai potrivită pentru a defini ceea ce trăim noi, astăzi, aici, în Argeș. Este o realitate care ne bucură, ne entuziasmează, care dă aripi tradiționalului spirit creator al argeșenilor, făcându-l să se manifeste din plin pe toate planurile de activitate. Chiar noi, cei ce sintem martori zi de zi ai acestui proces, stăm uneori și ne mirăm, întrebându-ne de unde atîta forță creatoare la acești oameni care și-au lăsat sara și plugul și au devenit iscusți constructori ai autoturismelor „Aro” și „Dacia”, care știu să plămădească xilenu, etilena, scilofonitrilul, atrazinul, cauciucul sintetic etc., etc. Este cert că investițiile pe care partidul și statul nostru le-au făcut în Argeș au găsit aici un imens tezaur uman.

Noi știm însă că această transformare a argeșeanului nu s-a făcut așa, de la sine, ci este rezultatul măsurilor pe care partidul și statul nostru le-au luat pentru ca, în pas cu economia, să se dezvolte și școala.

Pe noi, argeșenii, această dezvoltare explozivă ne încarcă și de mari răspunderi, răspunderi ce plasează în centrul atenției noastre, în primul rînd școala. De ce? Înțelegem că, și în viitor, ea și pînă acum, argeșeanul este chemat să fie nu numai un beneficiar al acestor înnoiri, ci, în primul rînd, autor al lor și că, așit ca autor, cit și ca beneficiar, el trebuie să fie un om nou un om care nu poate fi realizat fără contribuția intensă a școlii. Desigur că fenomenul este comun întregii țări — și altor țări de pe glob. Ce este specific Argeșului? Ritmul cu totul deosebit de dezvoltare atins în cîincinalul trecut, amplificat în actualul cincinal (creșterea economiei noastre este de 19% anual). S-au calificat în acești ani mii și mii de muncitori, tehnicieni și ingineri de cele mai diverse și mai moderne specialități. Alte zeci de mij se cer a fi gata să dea viață obiectivelor industriale în construcție.

Ce rol imens îi revine școlii — și culturii, în general — în acest proces nu este greu de dedus. De aceea noi, argeșenii, avem cu toții în permanență senzația pătrunderii cu adevărat în lumea de mine, pe care o simțim că este o lume a inteligenței și culturii, o lume a ideilor și creației, a hărniciei și cinstei, a onoarei și demnității, a autoperfecționării pe toate planurile umane. De aceea, scootim că pentru a pași în această lume nu este suficient ca statul să ne acorde mari fonduri pentru dezvoltarea economiei. Certificatul care ne dă dreptul să pășim în lumea nouă este cel pe care ni-l dă școala — pregătirea pe care ea o asigură tineretului. La noi a devenit generală convingerea că școala înseamnă viitor, că cine prețuiește școala prețuiește viitorul.

Spunînd acest lucru, mă refer nu numai la o necesitate, ci la o realitate. Părinții copiilor și cadrele didactice din județul nostru trăiesc realmente sub acest imperiu.

Noua realitate a Argeșului, dezvoltarea sa explozivă este cea care ne impune să situăm școala — și nu numai școala, ci întregul sistem al învățământului și culturii — în punctul cheie al acestui proces.

Red.: Comitetul județean a adresat în acest an cetățenilor de pe raza județului Argeș o chemare: „Să trans-

Interviu cu
GHEORGHE NĂSTASE,
prim-secretar
al Comitetului județean
Argeș al P. C. R.,
președintele Consiliului
popular județean

● Transformarea argeșeanului este rezultatul măsurilor luate pentru ca în pas cu economia să se dezvolte și școala. ● La noi, s-a generalizat convingerea că școala înseamnă viitor, că cine prețuiește școala prețuiește viitorul. ● Școlile noastre dispun deja de peste 400 de ateliere-școală de cele mai diverse profile. ● Un apel, un vast program educativ. ● Avem un corp didactic minunat, conectat la efervescența creatoare a întregii noastre țări.

formăm județul nostru într-un județ al hărniciei, cinstei, onoarei și demnității socialiste”. Vă rugăm să ne explicați mai pe larg semnificația acestui apel.

Gheorghe Năstase: Da, acest apel a fost lansat către întregul județ la începutul lunii septembrie 1971, printr-o plenară cu activul lărgit a comitetului județean, în urma inițiativei unor colective de muncitori și de țărani muncitori din județ. Dar nu este numai un apel, ci un vast program educativ pe care l-am întreprins. Ulterior acestei acțiuni i s-au adăugat altele: proclamarea anului 1972 ca an al inițiativei, creației și autoperfecționării, crearea unei vaste rețele de universități populare, o campanie împotriva consumului excesiv de alcool, extinderea numărului de societăți culturale. Ce stă la baza acestor acțiuni? Convingerea că ele exprimă tocmai cerințele formulate de documentele de partid din iulie și noiembrie 1971 privind îmbunătățirea activității de educație socialistă a maselor și așezarea relațiilor din societatea noastră pe baza principiilor eticii și echității socialiste și comuniste.

Red.: Bineînțeles că printru primul chemați să traduceți în viață acest program se atîă școala.

Gheorghe Năstase: În ceea ce privește rolul pe care îl atribuim învățământului în traducerea în viață a acestui program... Prezentul și mai ales viitorul județului nostru nu poate fi conceput fără o școală modernă, o școală într-un permanent efort de înnoire, de anticipare, prin instrucție și educație, a cerințelor vieții. Dar, așa cum am mai arătat, viitorul nu poate fi conceput fără școală, pentru că nu poate fi conceput fără muncă, fără o muncă de înaltă calificare în toate domeniile. Pentru a ajunge la acest nivel, tineretul nostru trebuie să fie harnic, harnic la învățătură în primul rînd și în munca practică utilă, alături de părinți. Iar dacă admitem că munca — sub toate formele ei — este singura cale a unei vieți mereu mai îmbelșugate, apoi, în mod logic, aceasta ne obligă să eliminăm complet din viața noastră și toate formele de parazitism și începînd de la cea mai fragedă vîrstă să învățăm tineretul să trăiască cinstit și să lupte pentru un trai cinstit, să-l învățăm ce înseamnă onoarea și demnitatea socialistă.

Am ales tocmai aceste noțiuni drept educativă impusă de recente documente de partid, pentru că hărnicia, cinstea, onoarea și demnitatea — desigur că am putea să mai adăugăm și prietenia, ospitalitatea ș.a. — sint cele mai proeminente trăsături care definesc ființa poporului nostru de-a lungul veacurilor.

Înșușirea acestei deșize a dat întregii activități din județ un suflu nou. În toate compartimentele sale, și procesul instructiv-educativ a căpătat valențe noi, un plus de creație și de dăruire atît din partea profesorilor, cit și din partea elevilor — cu toții dinamizați de dorința de a distiga pe această cale noi poziții în lupta pentru așezarea relațiilor din țara noastră pe baza principiilor eticii și echității socialiste; întregul proces, instructiv-educativ a căpătat, așa cum se cere în documentele de partid amintite, un caracter aplicativ mai concret, un caracter mai militant, mai legat de cerințele vieții.

Red.: Care sint perspectivele dezvoltării învățământului din județul dv.? În ce direcții și pe ce căi urmează să se dezvolte el?

Gheorghe Năstase: Deși perspectivele sint legate de dezvoltarea economică-socială de care vorbim, de cea acută cerință de cadre calificate, totuși nu voi începe cu învățământul tehnic-profesional, ci cu școala generală, cea care constituie baza profesională și de cultură generală a întregului popor. Ce este caracteristic dezvoltării învățământului nostru general? Că, tocmai datorită dezvoltării noastre economico-sociale el se bucură de atenția tuturor cetățenilor — părinți, cadre didactice. În aceste condiții, generalizarea învățământului de zece ani se desfășoară la noi destul de rapid. Avem în județ 61 de unități care au devenit școli de zece ani și am reușit să cuprîndem în clasa a IX-a 68 la sută din numărul absolvenților a opt clase care nu urmează alte școli. La orașe, ca și în multe alte localități, de fapt acțiunea este încheiată. Deoarece ne-a mai rămas numai un an pînă la termenul fixat de către conducerea partidului generalizării învățământului de zece ani, noi ne-am propus ca încă din septembrie a.c. să nu ne mai rămînă nici un absolvent din actuala promoție în afara clasei a IX-a, sau a altei școli post-generale. În acest scop, vom lua și măsuri corespunzătoare: crearea de noi internate și folosirea adecvată a bursei, asigurarea transportului etc.

Perspective semnificative ne oferă și învățământul liceal. Biroul Comitetului județean a aprobat un program cu privire la îmbunătățirea proporției între liceele de cultură generală și liceele de specialitate (în prezent aceasta este de 13:13) — în sensul asigurării unei preponderențe liceelor de specialitate. Aceasta pentru că industria noastră are nevoie tot mai acută de forță de muncă cu o pregătire generală medie și pentru că practica ultimilor ani ne-a dovedit că tineretul nostru — și părinții — preferă o calificare care să le asigure atît posibilitatea încadrării imediate în producție, cit și perspectiva de continuare a studiilor. Dar cum se realizează această preponderență? Atît prin crearea de noi licee de specialitate, cit și prin transformarea celor teoretice. Liceele noastre teoretice au început deja să se orienteze hotărît în această direcție. Liceul din Topoloveni, de pildă, deși teoretic, se profilează — în ceea ce privește pregătirea tehnică productivă — pe mecanică-lăcătușărie; Liceul din Vedea pe mecanică-lăcătușărie, plus horticultură; Liceul din Stîlpeni de industrializarea lemnului ș.a.m.d.

Pentru ca tinerii noștri să găsească în învățământul liceal posibilitatea de a-și pune mai bine în valoare unele aptitudini deosebite, ne preocupăm intens de a diversifica chiar învățământul liceal, prin crearea de clase speciale. De mai mulți ani, avem, cu rezultate excelente, o clasă specială de matematică la Liceul „N. Bălcescu” din Pitești. Am mai creat, anul trecut, clase speciale de matematică și chimie la Liceul „Zinca Goleșcu”, iar începînd din septembrie a.c. vom mai crea și la Costești, Cîmpulung, Curtea de Argeș alte clase speciale: de matematică, fizică, biologie, chimie.

Încă o preocupare actuală foarte intensă a noastră este aceea de a asigura învățământului — atît celui general, cit și celui liceal — o strînsă legătură cu practica, de a le asigura tinerilor, o dată cu însușirea bazelor științei, și o bună pregătire tehnico-productivă. În întregul județ se desfășoară o adevărată campanie pentru crearea și dotarea de ateliere-școală, de laboratoare și cabinete școlare, de loturi agricole școlare (de producție și demonstrative). Școlile noastre dispun deja de peste 400 de ateliere

școală, de cele mai diverse profile. Fără a mai intra în amănunte, subliniez, că problema preocupă foarte mult cadrele noastre didactice, organele locale de partid și de stat și conducerea întreprinderilor, care au înțeles că dezvoltarea lor ulterioară depinde de pregătirea pe care școlile o asigură viitoarelor cadre. Desigur, că realizările din acest domeniu, împreună cu cele ce vizează perfecționarea tehnologiei didactice și, bineînțeles, împreună cu cele preconizate de organele centrale, își vor pune o puternică amprentă asupra conținutului și caracterului învățământului nostru în anii ce vin.

Red.: Un cuvînt despre valoarea corpului profesoral din județul dv.?

Gheorghe Năstase: Așa cum am mai spus într-o recentă adunare, avem un corp didactic minunat, conectat la efervescența creatoare a întregii noastre țări, militant pentru înaltele idealuri ale politicii partidului, purtător consecvent al virtuților de hărnicie, cinste, onoare și demnități socialistă care au devenit modul nostru al argeșenilor, de a ne prezenta în fața viitorului și al poporului român.

Red.: S-ar părea că situați cadrele didactice în centrul atenției unanime.

Gheorghe Năstase: Statutul acesta este cel pe care epoca noastră i-l conferă școlii, științei, tehnicii, activității conștiente a omului — acela de a fi mereu în epicentrul exploziei sociale, cu ferestrele în permanență larg deschise la tot ceea ce este nou în știință și tehnică, în toată viața socială, sensibil la orice modificare și capabil de a anticipa cerințele viitorului, pentru care pregătim tineretul.

Problema este în cele din urmă — mai mult decît în oricare alt sector de muncă — o problemă de înalt patriotism de înaltă conștiință umană socialistă. De ce? Pentru că poate nicăieri, în nici o altă profesiune, munca creatoare nu joacă un rol așa de important pentru societate ca munca din școală, pentru că ea se aplică asupra elementului cel mai valoros al dezvoltării noastre — omul, asupra factorului de cea mai mare importanță pentru viitorul nostru — tineretul. Prin specificul ei, prin faptul că nu poate fi perfect încadrată în niște norme și instrucțiuni prin faptul că nu este o simplă indeletnirică, ci, în primul rînd, o mare dragoste față de om, față de copil, activitatea didactică presupune o înaltă conștiință umană, socialistă, patriotică.

Cu atît mai mult se pune problema aceasta astăzi, în condițiile construirii societății socialiste multilateral dezvoltate. Dacă, cu secole în urmă, soarta poporului nostru a fost hotărîtă de vitejia sa în războaie, de hărnicia și iscusința sa în niște indeletniri tradiționale, astăzi propășirea patriei noastre este hotărîtă în primul rînd de capacitatea noastră de a ne însuși și aplica știința și tehnica modernă, deci, de capacitatea școlii de a asigura tineretului pregătirea, forța spirituală necesară în acest scop. Războiul nostru de astăzi, care ne hotărăște viitorul, este... însușirea științei, iar locul bălăcii pentru viitor este în primul rînd școala.

Tocmai aceasta situează astăzi cadrele didactice în centrul atenției unanime. Tocmai în aceasta, în modul cum ele își înțeleg misiunea istorică ce le revine — rezidă criteriul stimei pe care cu toții le-o purtăm.

Octavian Buzescu

Națiunea socialistă — rolul și perspectivele ei

Ca urmare a schimbărilor radicale determinate de revoluția și construcția socialistă, în organizarea politică a societății, în economia și cultura ei, s-a constituit, în condițiile noii orînduiri, o formă superioară de comunitate etnică: națiunea română socialistă.

Rezultanta a unui proces de dezvoltare neîntreruptă a poporului nostru pe meleagurile strămoșești, națiunea română s-a transformat în perioada de trecere de la capitalism la socialism, a devenit socialistă. Noua comunitate etnică a preluat — și nici nu se putea altfel — elemente componente ale comunității vechi: populația, limba, teritoriul, elemente ale comunității vieții spirituale și ale culturii, anumite trăsături psihice formate ca efect al unei conviețuiri îndelungate. Dar, în același timp, a avut loc modificarea calitativă hotărîtoare, mai exact transformarea conținutului și naturii comunității etnice odată cu schimbarea revoluționară a întregii societăți. În locul relațiilor antagoniste, socialismul instaurează în societate, în rîndurile națiunii, raporturi de colaborare și ajutor reciproc. dă naștere unor clase și pături sociale legate între ele prin comunitatea intereselor fundamentale și a aspirațiilor lor vitale.

În contextul general al acțiunii unor legități obiective ale dezvoltării sociale, fiecare națiune își are locul și rolul ei, drumul propriu, se caracterizează printr-o serie de trăsături specifice, proprii, aduce o contribuție proprie la tezaurul culturii universale, caută să se afirme în arena internațională. Și națiunea română — formată într-un proces istoric de durată — are un trecut inedit, însăși constituirea statului național unitar român fiind încadrată de două date calendaristice distanțate în timp: 24 ianuarie 1859 și 1 decembrie 1918. Națiunea română s-a înscris în circuitul mondial de valori cu un aport original, rod al hărniciei și talentului ei, al vocației, de pace și conlucrare fertilă cu toate popoarele lumii. Dar această formă obiectivă de comunitate etnică — națiunea — și-a găsit abia în socialism cadrul necesar, toate premisele obiective și subiective favorabile deplinei ei afirmări, înfloririi multilaterale.

O asemenea premisă esențială pentru dezvoltarea și afirmarea națiunii este conducerea politică de către clasa muncitoare, forța socială care militază consecvent pentru convergența intereselor de clasă și a intereselor naționale. În alianță cu țărăimea și cu alte categorii de oameni ai muncii, clasa muncitoare devine conducătoare în statul socialist și exprimă voința întregii națiuni, a întregului popor, atât în politica internă cit și în cea externă. Iar caracterul popular al puterii politice asigură o reală suveranitate a națiunii pe plan intern, stimulează inițiativa creatoare a maselor, întărește coeziunea și unitatea poporului, determină înnoirea trăsăturilor națiunii, dezvoltarea ei conștientă. Regimul politic, instaurat și condus de clasa muncitoare, semnifică domnia poporului, într-un sistem de drepturi și libertăți prevăzute și garantate de Constituție. Iar în sistemul democrației socialiste crește și se accentuează mereu rolul conducător al avangărzii marxist-leniniste, pentru că sporesc sarcinile construcției socialiste, amploarea și gradul de complexitate al vastei opere constructive la care masele populare, toate forțele națiunii sînt chemate să participe eficient, în deplină cunoștință de cauză.

Se cere, de asemenea, reliefată comunitatea de viață economică — trăsătură fundamentală a națiunii, bazată pe proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție, deci pe noi relații sociale. Însemnătatea excepțională a relațiilor socialiste de producție rezidă în faptul că ele reprezintă liantul principal, factorul material al unirii oamenilor muncii în cadrul națiunii socialiste. Dar afirmarea superiorității noii orînduiri și a națiunii socialiste

se leagă și este condiționată, în ultimă instanță, de creșterea în continuare a forțelor de producție, de dezvoltarea și amplificarea economiei la un nivel superior, ca un complex național unitar.

Comunitatea de viață economică a națiunii socialiste se dezvoltă planificat, proporțional, armonios, asemenea întregii societăți. Programul Partidului Comunist Român asigură avîntul necontenit al forțelor de producție, adică: industrializarea socialistă a țării, dezvoltarea și modernizarea agriculturii, a tuturor ramurilor economiei naționale, pregătirea adecvată a forței de muncă, încorporarea rapidă a celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii avansate, ridicarea nivelului de trai material și cultural al întregii populații.

Dezvoltarea economiei naționale — ca un complex unitar, încheag, care înglobează într-un organism armonios structurat toate ramurile producției materiale și toate unitățile administrative ale țării — concurează la întărirea națiunii, a unității întregului popor. Schimbările survenite în viața economică a națiunii noastre socialiste sînt numeroase și profunde, îmbrășînd deopotrivă sporirea producției pe locuri, îmbunătățirea structurii producției pe ramuri, apariția de noi produse, crearea unor ramuri moderne, descoperirea și punerea în valoare a noi resurse etc. Amplasarea rațională pe teritoriu a noilor obiective, implantarea unor asemenea unități în zone și localități rămase în urmă determină racordarea tuturor județelor și orașelor țării, a tuturor centrelor populate la fluxul industrializării, la cursul viu al edificării civilizației moderne socialiste.

Națiunea română socialistă evoluează în direcția întăririi continue a unității și coeziunii sale interne. Triumful socialismului, făurirea și extinderea, perfecționarea proprietății socialiste în cele două forme, dezvoltarea și modernizarea forțelor de producție — toate acestea au lărgit și lărgesc baza socială a statului socialist, au contribuit și contribuie la realizarea și consolidarea unității oamenilor muncii în jurul și sub conducerea Partidului Comunist Român. În mod obiectiv, națiunea noastră socialistă se mișcă pe traiectoria omogenizării economice social-politice, ideologice și morale, într-un proces istoric îndelungat, în care se modifică trăsăturile ei distinctive, rolul și locul ei în devenirea comunistă a societății socialiste.

Sensul istoric al dezvoltării națiunii noastre socialiste este spre înflorirea ei multilaterală. Transformările petrecute în perioada de după eliberare în viața economică și în structura socială a țării, victoria socialismului la orașe și sate — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu — au creat condiții pentru afirmarea din plin a ființei naționale a poporului român, pentru dezvoltarea și înflorirea multilaterală a națiunii noastre socialiste. Iar această perspectivă este determinată de însăși misiunea istorică a clasei muncitoare — purtătoarea unui nou, a celui mai înalt tip de progres social și ideal național.

Națiunea socialistă își sporește necontenit valorile materiale și spirituale. Națiunea socialistă română poate și trebuie să se afirme în concertul mondial atât prin creșterea volumului de bunuri materiale și integrarea activă în circuitul economic, cit și prin bogățiile noastre spirituale, prin valorile științei și culturii cu care contribuim la tezaurul omenirii. De ideea necesității unei mai bune pregătiri, de conștiința sporirii capacității creatoare, a propriei perfecționări se conving tot mai mulți și trebuie să se pătrundă fiecare cetățean.

Înflorirea multilaterală a națiunii noastre socialiste presupune dezvoltarea culturii ei socialiste, cu profunde implicații în formația și profilul spiritual al oamenilor. Ideologia revoluționară, implicit științele sociale, capătă un rol deosebit de important și

de activ în modelarea conștiințelor și în pregătirea complexă a membrilor societății socialiste. Crește și rolul social-cultural al limbii naționale, prin însușirea limbii literare de către masele largi populare ale națiunii, prin dezvoltarea limbajului științific, prin asimilarea unor termeni și noțiuni ce desemnează marile procese revoluționare, înnoitoare, din viața internă și cea internațională; limba națională servește, în același timp, la cultivarea celor mai bune și mai înaintate tradiții, cu excepțională valoare educativă.

Cît privește teritoriul național — importantă trăsătură distinctivă a națiunii — este de remarcant că și ei, ca proprietate colectivă a întregului popor, își sporesc rolul. Inalienabil și indivizibil din punct de vedere politic, teritoriul — acest patrimoniu național — este în întregul lui atras la un progres continuu, rapid, prin politica dusă de partidul și statul nostru de lichidare a disproporțiilor teritoriale, a subdezvoltării unor zone, prin crearea de noi centre urbane și de noi zone industriale.

Revoluția și construcția socialistă semnifică nu înlăturarea ori diminuarea rolului națiunii, ci ridicarea ei pe treptele cele mai înalte de afirmare, înnoirea ei radicală, transformarea ei socialistă și, ca un corolar, apariția unui nou tip de comunitate etnică — națiunea socialistă. Dinamica națiunii socialiste învederează un îndelungat proces istoric de dezvoltare prin omogenizarea ei multilaterală, prin înflorirea ei în pas cu exigențele actuale și de perspectivă ale civilizației moderne, ale valorificării plene a întregului ei potențial creator.

Cei care neagă rolul națiunii ca fiind „depășită”, „vechită”, partizanii „internaționalizării” și „modernizării” vieții națiunilor, adepții „suveranității limitate”, ori ai lichidării complete a acesteia și ai desființării statelor naționale ce ar trebui chipurile, înlocuite printr-un „stat mondial” etc., toți adversarii existenței și afirmării națiunii în lumea contemporană și cea de mîine, ignoră diversitatea structurilor statale și social-economice ale comunităților umane, nesocotesc aspirațiile popoarelor de emancipare socială și națională, încalcă demnitatea și mindria națiunilor, interesele lor vitale. Departe de a fi depășită, națiunea este o realitate impunătoare și, asemeni statului, va dăinui încă mult timp, pînă în comunism. „Teoriile” amintite sînt antiștiințifice, reacționare, deoarece încearcă să justifice politica imperialistă de subjugare națională, de dominare a unei națiuni de către alta. Cu atît mai incompatibile apar asemenea construcții „teoretice” în condițiile socialismului.

Națiunea este determinată în mod obiectiv de diversitatea de condiții economice, sociale și politice în care ființează și se dezvoltă și care nu permite, în stadiul actual, „topirea” ei într-o comunitate supranațională. Ea este o uriașă forță a progresului social care se manifestă prin mobilizarea energiilor și a talentelor creatoare, prin contribuția materială și spirituală a fiecărei națiuni, prin activitatea conștientă a membrilor acesteia pentru apărarea și dezvoltarea valorilor ei, pentru păstrarea unității și integrității teritoriului, pentru statornicirea unor relații externe bazate pe respectarea independenței și suveranității, promovind egalitatea în drepturi și avantajul reciproc, inviolabilitatea teritoriului, neamestecul în treburile interne, renunțarea la politica de forță și de discriminări, asadar, conlucrarea fertilă a tuturor popoarelor în spiritul coexistenței pașnice.

Națiunea română — căreia socialismul îi dă o nouă strălucire — va cunoaște mai departe o puternică dezvoltare, consolidarea unității și coeziunii rîndurilor ei, omogenizarea, înflorirea continuă și multilaterală sub conducerea partidului comunist

Ionel Nicolae

Un comunist, un exemplu

JUSTIN GEORGESCU

Printre vrednicii fii ai poporului român în amintirea căruii ne plecăm cu respect fruntea, a fost și utecistul Justin Georgescu, de la a cărui naștere s-au împlinit zilele acestea 50 de ani.

Justin Georgescu era din București, născut la 11 iunie 1922. Rămăs orfan, a crescut sub îngrijirea sursorilor mai mari. Au urmat anii de școală, cursul elementar, după care s-a înscris la unul dintre cele mai bune licee din București, la „Matei Basarab”, în incinta căruii tineretului a dovedit întotdeauna receptivitate la ideile progresiste, revoluționare. Aici în

primele decenii ale secolului XX a existat un cerc al Tineretului Socialist în care a activat și Lucrețiu Pătrășcanu. Tradițiile de luptă revoluționară ale acestei activități au fost preluate și dezvoltate în mod superior de către organizația U.T.C., care a activat în condițiile grele ale ilegalității, cuprinzînd un număr apreciabil de elevi din toate clasele.

Un rol important în formarea sa politică și ideologică l-a avut cunoașterea lucrărilor lui K. Marx, Fr. Engels, V. I. Lenin. Cu multă atenție, pentru a nu fi surprins, citea broșuri editate de P.C.R. și U.T.C.

La 17 ani, cînd era în clasa a VII-a de liceu, Justin Georgescu a devenit membru al organizației comuniste de tineret din țara noastră, fapt care a marcat începutul unei perioade noi pentru el și în care s-au conturat în mod definitiv trăsăturile sale morale și politice de luptător comunist.

Analiza evenimentelor sociale și politice interne și externe îl făcea să înțeleagă tot mai clar necesitatea luptei împotriva fascismului Justin Georgescu a desfășurat o vie activitate printre elevi, demascînd propaganda de dreapta, luînd poziție împotriva elementelor reacționare din școală.

Ca rezultat al calităților sale, evidențiate cu prilejul îndeplinirii acestor sarcini, U.T.C.-ul i-a încredințat conducerea unui grup ilegal din sectorul Verde din București. Deși era o

muncă grea, plină de primejdii, Justin Georgescu a organizat cu multă pricepere tipărirea și răspîndirea materialelor, purtînd curîntul Partidului Comunist Român în rîndurile maselor populare.

În anul 1941 Justin Georgescu devenise student la Facultatea de filozofie și litere din cadrul Universității bucureștene, la secția istorie. În acea perioadă, uteciștii în fruntea studenților democrați antifasciști au constituit elementul determinant în organizarea unor acțiuni revendicînd asigurarea condițiilor corespunzătoare de studiu, împotriva manifestărilor huliganice ale fasciștilor din facultăți.

Din primăvara anului 1942 a făcut parte din biroul studentesc U.T.C. al Universității din București. Sarcinile au devenit mai numeroase, mai grele,

dar și experiența sa de luptă era mai bogată.

La 29 august 1942, a fost arestat în timp ce se îndrepta spre locul unde trebuia să aibă o întîlnire conspirativă. Tînărul de 20 de ani, căruii i-a plăcut să extragă citate în latină din istoricii antici, să participe la excursii și la întîlniri sportive, cu zîmbetul mereu pe față, a fost torturat bestial la prefectura poliției Capitalei, pînă în ultima clipă a vieții sale, refuzînd să facă vreo declarație.

Astăzi, tineretul României noi, angajat cu toată puterea vîrstei în transpunerea în viață a mărefelor sarcini contemporane, își aduce prinosul de recunoștință memoriei militanților revoluționari și patrioți al căror sacrificiu n-a fost în zadar, socialismul triumfînd pe pămîntul românesc.

Elisabeta Ioniță

ORIENTAREA ȘCOLARĂ ȘI PROFESIONALĂ

Întoarcerea în sat — opțiune care cinstește

Neobișnuitul obișnuit

Dintr-o firească înclinare jurnalistică, sintem tentați să căutăm prețutinderi neobișnuitul, subiectul inedit, situația excepțională sau cel puțin remarcabilă și mai ales, oame-nii excepționali, autorii marilor performanțe, beneficiarii marilor succese, exploratorii noilor tărâmuri, pionierii noilor idei. În egală măsură, merită însă atenția noastră munca discretă și modestă de fiecare zi, dăruirea profesională pasionată și obișnuită, efortul cotidian și perseverent, care nu se afirmă prin succese răsunătoare, nu e însoțită de surlele și trîmbițele marilor performanțe, dar își înscrie neîncetat particula de contribuție, indispensabilă, la linia ascendentă a progresului.

Am primit, nu de mult, de la profesorul Ion M. Păunescu, din Caracal, câteva rânduri impresionante în covârșitoarea lor simplitate: „Dragostea pentru copiii cartierului Bold, acești copii robuști și sănătoși, precum și atmosfera senină, de hărnicie din cadrul colectivului de cadre didactice, m-au reținut aici, la Școala generală nr. 3, vreme de aproape 20 de ani, în ciuda faptului că distanțele și greutatea drumului — lesne de înțeles pentru un învâțător ca mine — m-ar fi îndemnat și îndreptățit să trec la o școală mai apropiată de locuință. Am rămas aici și aici aș dori să-mi închei cariera didactică”.

M-au impresionat aceste câteva rânduri și mi-am propus să aflu mai mult despre autorul lor. „N-am putea să vă spunem prea multe — ne-au declarat cei pe care i-am întrebat. Este un profesor obișnuit, serios, conștiincios, apropiat de colegi și de copii, își iubește munca și, cam atât”. Nici tentativa unei întrevederi directe nu m-a ajutat să aflu mai mult. În discuție, profesorul Păunescu aduce mereu vorba despre școală, despre colegi.

— Este o școală în care se lucrează mult, cu hărnicie și fără zgomet. Școala noastră este situată într-un cartier muncitoresc, ceea ce impune întregii noastre munci un anumit profil. Elevii noștri nu primesc acasă aceiași sprijin pe care îl primesc copiii din familiile de intelectuali. Iar învățătorii și profesorii trebuie să suplinească sprijinul pe care elevii nu-l primesc din partea părinților.

— În ce măsură activitatea dv. se integrează în acțiunea generală de modernizare a învățămîntului?

— Cred că depunem același efort pe care îl depun majoritatea școlilor și cadrelor didactice din țară. Ne străduim să renunțăm la metodele și mijloacele tradiționale, să introducem metodologia și tehnologia modernă. Chiar astăzi avem o dezbateră, în consiliul pedagogic, a cărei temă o constituie „Progresul social și modernizarea învățămîntului”. Discuțiile pe astfel de teme ne ajută să ne clarificăm concepțiile pe care să le aplicăm în practica pedagogică la clasă.

— Ați putea să-mi prezentați un aspect excepțional, deosebit, din activitatea dv., a colegilor dv.?

Răspunsul a fost un zîmbet liniștit și o ușoară mișcare a palmelor așezate pe masă. Zîmbetul, gestul acesta puteau să însemne: „Devotamentul pasiunea, hărnicia, strădania obișnuită de zi cu zi, a mea, a colegilor din școala mea și a altor mii și mii de colegi anonimi, care fac să funcționeze imensa mașină a învățămîntului, care traduce în viață desideratele de educație și instrucție ale societății noastre, nu sînt oare ele însele neobișnuite?”.

A. Mihăilescu

În condițiile societății socialiste, discrepanța între munca fizică și intelectuală se face tot mai puțin simțită. Această situație face firească întrebarea: „De ce unii tineri, mai ales absolvenții ai liceului, privesc munca, și în special munca fizică, ca pe o înjosire, ca pe un atribut al oamenilor neinstruiți?”

Pentru cunoașterea atitudinii pe care o au față de aceste probleme elevii din mediul rural, am întreprins o anchetă printre elevii clasei a VIII-a și ai anului al IV-lea al Liceului de cultură generală din comuna Borca, județul Neamț. Ne interesa felul în care viitorii absolvenți ai școlii generale și ai liceului, care s-au născut și au trăit la țară, avînd un contact deosebit de redus cu mediul urban, privesc problema alegerii profesiei, a locului de muncă. Anchetînd un număr de 86 elevi ai clasei a VIII-a și 47 liceeni — raportul fiind de 2:1 în favoarea fetelor — le-am adresat un număr de patru, respectiv cinci întrebări.

Subiecții trebuiau să dea un răspuns afirmativ sau negativ, urmînd să-l justifice. Iată întrebările adresate clasei a VIII-a:

1. Școala generală vă ajută în alegerea viitoarei profesii?

2. Ați vrea să îmbrățișați o profesie care solicită efort fizic (sau intelectual)?

3. Aveți cunoștințe asupra calificării necesare și a cerințelor profesiei căreia vreți să vă dedicați?

4. Calificîndu-vă într-o meserie care se practică și în mediul rural, ați vrea să vă stabiliți la sat?

Întrebările (în număr de cinci) adresate elevilor anului al IV-lea sînt apropiate ca formulare, urmîrind de fapt același scop. Iată-le:

1. Răspunde liceul teoretic pretențiilor voastre, vă satisface curiozitatea pentru profesia aleasă?

2. Considerați compatibilă calitatea de absolvent al liceului cu munca fizică sau nu?

3. Visați profesia încă din timpul liceului, sau „alegerea” o rezolvați la întimplare?

4. Sînteți familiarizați cu cerințele profesiei căreia vă veți dedica?

5. Intenționați să vă stabiliți în sat, dacă meseria în care vă calificați se practică și în mediul rural?

La toate întrebările cei care dau răspunsuri confuze sînt în număr de 1 pînă la 3 subiecți, reprezentînd un

procent variînd între 1,16 și 4,25%.

La întrebarea nr. 1, aproape 78% din elevii clasei a VIII-a consideră că școala le asigură orientarea necesară în alegerea viitoarei profesii.

Subiecții motivează răspunsul afirmativ (argumentînd că pregătirea necesară reușitei la examenul de admitere în școlile pe care vor să le urmeze este asigurată prin obiectele de studiu la care vor da examen), prin orele de dirigiență, activitățile practice, activitățile U.T.C., presa de tineret și emisiunile radio.

Circa 15% din subiecți consideră că școala le dă o orientare aproximativă, nefiind în măsură să-i determine în alegerea viitoarei profesii.

Cei care dau astfel de răspunsuri privesc cu ochi mai critici, mai matur școala, considerînd că nu este suficientă pregătirea care li se asigură, mai ales că unii vizează profesii despre care află nepermis de puțin în școala generală. Numărul celor care nu acordă nici un credit școlii în orientarea profesională este extrem de redus (3 subiecți), care au de altfel și o situație precară la finele primului trimestru.

Răspunsurile la întrebarea nr. 2 evidențiază compoziția socială a colectivului anchetat. Provenienți dintr-un mediu în care sînt familiarizați cu munca fizică, subiecții, chiar și cei ce posedă reale calități pentru studiu (în proporție de circa 60%), optează pentru o profesie în care se cere efort fizic. În marea majoritate, aceștia vizează meserii cu care sînt în contact direct.

Aproximativ 32% din subiecți optează pentru profesii „intelectuale”. Ei precizează însă că munca fizică nu poate fi considerată inferioară celei intelectuale și că pentru orice profesie e necesar să depună și eforturi fizice. Răspunsurile în favoarea muncii intelectuale sînt corelate cu opțiunea lor pentru o profesie pentru care consideră că au vocație, că au îndrăgît-o (învățător, profesor, inginer silvic). Cîteva cazuri, însă, relevă faptul (neplăcut) că opțiunea nu este rezultatul firesc al calităților intelectuale și al cunoștințelor acumulate, ci ea se datorește dorințelor și ambițiilor nejustificate ale familiei. Situația școlară a celor în cauză ne îndreptățește să considerăm ca practic irealizabile asemenea dorințe. Aproximativ 6% din subiecți nu se declară pentru un anume tip de muncă, indecizie ce poate fi co-

relată cu rezultatele slabe și medii ale celor în cauză.

În privința familiarizării cu profesia pentru care optează, procentele evidențiază o situație mai îngrijorătoare. Numai circa 25% afirmă că au cunoștințe asupra calificării necesare și a cerințelor profesiei și aproape 49% au cunoștințe reduse, insuficiente, obținute uneori prin factori străini de școală (familie, prieteni, presă). Mai grav este faptul că deși optează pentru o anumită meserie, 22% din ei nu știu nimic sau aproape nimic despre meseria aleasă.

În alegerea locului de muncă, circa 64% optează pentru întoarcerea în sat, lucru îmbucurător — pînă la cîntec de nevoia de cadre calificate în acest domeniu în permanentă deficiență. Meseriile pe care vor să le îmbrățișeze cei care optează pentru sat sînt dintre cele mai diverse: sofer, mecanic, croitor, soacă de caritate, moașă, învățător, profesor, inginer silvic etc. Dintre ei, 25% optează pentru stabilirea în oraș.

Cei care nu s-au hotărît ce tip de muncă să îmbrățișeze, oscilează și în alegerea locului de muncă.

La întrebarea nr. 1, adresată liceenilor, în care urmăream să surprindem atitudinea elevilor față de școală și măsura în care aceasta îi pregătește pentru viitoarea profesie, circa 62% au răspuns afirmativ. Satisfacțiile elevilor sînt raportate în special la diversele obiecte cărora le acordă un timp de pregătire mai îndelungat, în vederea susținerii unui concurs de admitere în învățămîntul postliceal sau superior. Aproximativ 39% se declară numai în parte mulțumiți de contribuția școlii în direcția satisfacerii curiozității și înarmării cu cunoștințe pentru care sînt atrași. Ei acuză faptul că unora dintre obiectele care îi pasionează li se rezervă în program 1—2 ore săptămînal, timp considerat insuficient pentru realizarea unei pregătiri solide.

Toate răspunsurile privind compatibilitatea calității de absolvent al liceului cu munca fizică, cu excepția unuia, sînt în măsură să ne bucure. Ei consideră că munca fizică nu poate fi socotită o povară sau o rușine, deoarece, chiar ajungînd să se califice într-o profesie care solicită de predilecție efort intelectual, sînt conștienți că vor tre-

SIONALĂ

să depună și efort fizic, măcar reburile gospodărești. Seriozitatea și gravitatea cu care privesc și tinerii problemele se concretizează în răspunsul afirmativ de în privința alegerii profesiei în timpul liceului sau chiar înainte de a intra în liceu. În cele mai frecvente cazuri este vorba de pasiune înăscută pentru o anumită meserie, de o familiarizare timpurie sau de apariția unei pasiuni influențată de studiul unor materii și de a se realiza după un timp pe care i l-a oferit mediul experiența personală. Numai ca 4% își lasă „corabia” să plutească la voia întâmplării, motivând nu pot fi siguri că vor reuși una, dar, nefiindu-le teamă de muncă fizică, se vor califica cu siguranță într-o fabrică, „la ce va fi nevoie”. Puțin peste jumătate din tinerii se declară ca fiind familiarizați sau având cunoștințe suficiente despre cerințele viitoarei meserii, din ei cunosc cu aproximație în constă specificul profesiei, iar 1/3 nu știu nimic despre meseria sa.

Predeosebire de elevii clasei a II-a, liceenii cu experiența și maturitatea lor, și-au definit mai conștient drumul pe care vor să-l urmeze. Opțiunea pentru saț ca viitor de muncă apare în 72% din cazuri. Motivațiile țin de domeniul de activitate, de dorința de a ridica sănătatea prin propria contribuție, dorința de a fi cu familia etc. Din ei preferă orașul ca fiind locul propice împlinirii. Unii conștientă că ar fi mai ușor (?) de trăit în oraș, iar circa 15% nu sînt decît această privință, considerînd că este o problemă care depinde în mică măsură de ei și mai mult de posibilitățile de repartizare după eventuală calificare.

Din răspunsurile celor anchetați rezultă că sînt puțini cei care optează pentru învățămîntul superior. Sănătatea, necrezîndu-ne în stare să facă față unor cerințe deosebite, propun să se calibreze prin școli profesionale sau în producție. Nu există cazuri de supraapreciere a posibilităților și acestea ne bucură, tinerii noștri nefiind mînați de dorințe care nu se pot concretiza și vor deveni „candidați permanenți” la studenție.

În urma acestei analize, pe baza răspunsurilor primite la întrebări și discuțiilor purtate cu subiecții, amergem în mod firesc la concluzia că tinerii din mediul rural știu să aprecieze și să respecte munca. Ei pun eforturi fizice în cele mai diverse ocazii și mai ales în timpul vacanțelor de vară cînd devin angajați sezonieri ai diverselor întreprinderi, lucrînd la exploatarea lemnelui, exploatarea minieră, amenajarea de drumuri, culesul fructelor etc.

Se constată, însă, pe de altă parte, că există carente în orientarea profesională a elevilor, mai ales în familiarizarea cu cerințele profesiei pe care se va dedica absolventul, dovadă răspunsurile afirmative în proporție de numai 27,9%, respectiv 51%.

Apare ca o necesitate editarea în limbaj larg a unor materiale de popularizare (pliante, îndrumătoare, prospecte, rețete de școlarizare etc.) mai ales micromonografiile meseriilor. Este salutară inițiativa cîntății tineretului de a publica materiale privind diverse profesii.

Școlile izolate, datorită condițiilor deosebite, de cele mai multe ori, nu sînt în măsură să îndeplinească cerințele (absența laboratoarelor, atelierelor, cadrelor calificate în diverse domenii) nu pot asigura o orientare în cele mai diverse direcții. De aceea meseriile pentru care optează cel mai frecvent tinerii de aici rămîn cele care se pot învăța în mediul în care trăiesc.

Sugestii pentru emisiunile de radio și televiziune

Sursele de informare școlară și profesională pe care le au elevii la dispoziție sînt încă extrem de reduse. De aceea, emisiunile organizate pînă acum — „Steaua polară”, la televiziune și „Start la intersecție”, la radio — constituie un început încurajator, care ar trebui amplificat. Este nevoie de emisiuni regulate (de dorit, săptămînale), încadrate într-un sistem complet de informare (conceput pe durata unui an școlar), în care elevii să găsească toate informațiile concrete și explicațiile teoretice de care au nevoie. Desigur, aceste emisiuni urmăresc să completeze, nu să înlocuiască, celelalte mijloace de informare folosite — de regulă, incomplete și cu intermitență — în școli.

Schităm, în cele ce urmează, sugestii pentru o tematică generală, care — cu unele adaptări — ar putea fi prezentată atît în emisiunile de radio, cît și în cele de televiziune.

I. Probleme generale

1. Criteriile alegerii școlii și profesiei (relațiile interese sociale — aspirații personale; aptitudini individuale — exigențe profesionale).
2. Indicații și contraindicații profesionale (de ordin medical și psihologic).
3. Autocunoaștere, autoinformare, autoorientare;
4. Munca practică (în ateliere, producție, cercuri tehnice din școli) — factor esențial de educație și orientare profesională.
5. Cercurile de elevi — pepiniere de talente.
6. Activități pionierești și de U.T.C. în sprijinul orientării școlare și profesionale.

II. Posibilități de continuare a studiilor la absolvirea școlii generale și liceului.

1. Ce posibilități li se oferă tinerilor la absolvirea școlii generale? (în prezent, la absolvirea claselor a VIII-a și a X-a).
2. Școlile tehnice postliceale și profesiunile pentru care pregătesc ele.
3. Posibilități de plasare în producție la sfîrșitul liceului (în cazul cînd absolvenții nu-și continuă studiile).
4. Studiile superioare: a) exigențele învățămîntului superior; b) profesiuni care solicită intens cadre și profesiuni solicitate prea mult de absolvenți.

III. Profesiuni care au nevoie de numeroase cadre calificate (ar trebui prezentate grupe de profesiuni înrudite — și nu profesiuni izolate —, urmărindu-se schema generală a monografiilor profesionale).

1-4. Profesiuni din domeniul construcțiilor, industriei miniere, construcțiilor de mașini (prelucrarea la cald și prelucrarea prin așchiere), siderurgie.

5. Profesiuni din agricultura modernă.

6. Profesiuni noi (din domeniul electrotehnicii și electronicii).

Ambele emisiuni — de radio și de televiziune — se adresează tuturor elevilor, dar, în primul rînd, elevilor din clasele de absolvire.

În mod normal, fiecare din temele formulate — și în special cele de la capitolele II și III — ar trebui să ocupe mai multe emisiuni succesive. Pentru a evita monotonia, temele cu caracter general pot alterna cu cele practice, de informare concretă asupra școlilor și profesiunilor.

Este bine — așa cum, de altfel, se întîmplă de cele mai multe ori în actualele emisiuni — ca modalitățile de realizare să fie cît mai variate, pentru a face emisiunile mai atrăgătoare: aspecte filmate sau înregistrate direct în școli și întreprinderi, interviuri cu specialiști din producție, anchete printre elevi, profesori și părinți, mese rotunde, consultații etc. Realizate întotdeauna cu concursul unor specialiști (pedagogi, psihologi, medici, sociologi, ingineri etc.), aceste emisiuni pot avea o utilitate indiscutabilă pentru informarea și orientarea elevilor.

Ideal ar fi să existe două emisiuni — una pentru școala generală și alta pentru liceu. Dacă nu este posibilă decît o singură emisiune, ar fi de dorit să se difuzeze de două ori (dimineața și după-amiaza), pentru a putea fi urmărită de elevii din ambele schimburi.

În sfîrșit, o problemă care ar merita să fie studiată: o parte din emisiunile de televiziune — acelea care prezintă școli profesionale și tehnice, și grupe de profesioniști — s-ar putea transforma în filme de orientare școlară și profesională; realizîndu-se emisiunile cu ajutorul filmului, se realizează simultan și filme despre școli și profesioniști, care ar putea fi multiplicat ulterior și difuzat în filmotecile județene, pentru uzul școlilor. În felul acesta, s-ar umple un gol în sistemul actual al mijloacelor de informare, cu o cheltuială foarte redusă.

Mihai Ghivirigă

Simpozion „Educarea elevilor pentru munca productivă”

Luni, 12 iunie a.c., s-au desfășurat la Academia de științe economice din București lucrările fazei județene a Simpozionului „Educarea elevilor pentru munca productivă” organizat de Inspectoratul școlar, de Sindicatul din învățămînt și de Casa corpului didactic a județului Ilfov. După cuvîntul de deschidere rostit de prof. emerit Rada Mocanu, inspector școlar general, în ședința plenară au fost prezentate mai multe referate dintre care amintim: „Pregătirea tehnico-productivă — componentă a eficienței învățămîntului” (prof. Victor Negrea, adjunct al șefului secției de propagandă a Comitetului județean Ilfov al P.C.R.), „Contribuția sindicatelor din învățămînt la mobilizarea cadrelor didactice în acțiunea de educare a elevilor pentru munca productivă” (prof. Elena Butfoi, membru al Biroului executiv al Consiliului județean al sindicatelor Ilfov), „Probleme actuale ale integrării sociale a tineretului școlar din județul Ilfov” (Stoica Constantin, prim-secretar al Comitetului județean Ilfov al U.T.C.). După ședința plenară, lucrările simpozionului au continuat în secții.

Sănătatea și bunele deprinderi igienice

În programul de pregătire a elevilor, este înscrisă și educația sanitară. Nenumărate acțiuni inițiate în ultimul timp de conducerea Liceului „Gh. Lazăr” din București în acest sens, au fost de bun augur. Una dintre ele a avut loc în ziua de 12 iunie a.c., și a cuprins circa 200 de elevi din clasele anului I.

De data aceasta, conducerea liceului, prof. Elena Antoci, director adjunct, împreună cu comisia de Cruce Roșie a școlii (președinte prof. Elena Popescu-Brinzan) și cea a sectorului VI (secretar Ion Chiru), a invitat la o „masă rotundă” educativ-sanitară, o brigadă de cunoșcători profesori doctori docenți și medici primari din Capitală. Tema: „Sănătatea și bunele deprinderi igienice”. La discuțiile, conduse de dr. Gh. M. Gheorghe secretarul general al redacției revistei „Sănătatea”, și la care au fost antrenate și elevele, au participat: prof. dr. docent Marcela Pitiș de la Institutul de endocrinologie „C. I. Parhon”, prof. dr. docent N. N. Gheorghiu (fost elev al acestui liceu), șeful clinicii de obstetrică și ginecologie Cantacuzino, dr. Jean Eskenazy, șeful secției de neurologie din Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, și dr. Ecaterina Georgescu, medic primar la clinica a II-a dermatovenerologică, (Hermina Eskenasy).

Comunicări științifice ale elevilor

Cercurile de elevi din cadrul Societății științifice și literar-artistice de la Liceul „Mihail Sadoveanu” din Capitală, ea și în anul precedent, au organizat în ziua de 11 iunie a.c. o sesiune de referate și comunicări. Manifestarea, care s-a bucurat de îndrumarea atentă și entuziasată a profesorilor școlii, s-a desfășurat pe secții: matematică — fizică — informatică; chimie; biologie; limba română; filozofie și economie politică; geografie — turism. Iată titlul cîtorva comunicări și lucrări practice: „Personalitatea umană și umanismul socialist” și „Probleme actuale ale colaborării și cooperării în cadrul C.A.E.R.” (secția filozofie-economie politică); „Nostalgia vîrstei de aur în opera lui M. Sadoveanu” (secția de limbă română); „Bioritmuri umane” (secția biologie); „Circuit de conexiune inversă în rezonanță sonoră” (secția matematică—fizică—informatică). (I. P.)

Expoziție cu lucrări practice

La Casa județeană a corpului didactic din Buzău, de curînd s-a deschis expoziția cu lucrări realizate de elevi în atelierele școlilor generale și liceelor din județ. Sînt expuse lucrări de mină, cusături, broderii, confecții pentru copii, adolescenți și adulți, obiecte lucrate în metal, articole de electrotehnică, produse de traforaj și tîmplărie, tablouri pirogravate, obiecte de artizanat etc. Motivele și modelele alese cu mult gust, pun în lumină inteligența, fantezia, abilitatea elevilor și oglindesc munca plină de responsabilitate a cadrelor didactice de specialitate. (Gh. Andrei)

Limbă și literatură pentru elevi

Peste cîteva zile urmează să apară publicația „Limbă și literatură pentru elevi”, editată de Societatea de științe filologice din R. S. România.

Resimțită ca o necesitate legată de procesul de formare și de informare a tineretului școlar, această publicație urmărește să educe interesul și pasiunea pentru studierea limbii și literaturii române și să fie, totodată, un factor de îndrumare și de afirmare a tinerilor talente.

În cuprins sînt publicate, în continuare, articole și materiale în sprijinul elevilor care se pregătesc pentru examenele de admitere în licee și în facultăți: probleme de stil și compoziție, gramatică aplicată, analize literare.

Un spațiu larg este acordat creației literare a elevilor. Sînt prezentate aici poezii, proză, traduceri, note de lectură, selecționate din materialul trimis sau din revistele școlare. De asemenea, o atenție specială este acordată cenzurilor literare și activității de îndrumare a revistelor școlare din toată țara.

Contractul — o nouă formă de legătură a școlii cu producția

Din multitudinea relațiilor de colaborare dintre școală și întreprinderile productive, forma de contract se pare că este cea mai normativă și totodată cea mai eficientă atât pentru organizarea activităților practice, cât și pentru efectul ei educativ.

În mediul rural forma de colaborare prin contract dintre școală și cooperativele agricole este cea mai frecvent întâlnită. În multe județe numărul contractelor dintre școală și cooperativele agricole este de ordinul sutelor.

Dintr-un studiu preliminar al contractelor încheiate de o serie de școli din județele Teleorman, Timiș, Olt, Vâlcea și Dolj rezultă, în general, orientarea judicioasă a acestora. În principal, clauzele contractuale constau în predarea de către C.A.P. a unei suprafețe de teren care trece în folosință școlii, asigurării de către unitatea productivă a lucrărilor mecanizate, a semințelor, aplicării îngrășămintelor și a insecto-fungicidelor, iar de către școală realizarea lucrărilor manuale cu elevii până la recoltare.

Rezultă totodată că în multe dintre contractele încheiate lipsesc o serie de clauze care au o valoare principală deosebită. De exemplu, nu se stabilește durata de timp pentru care se încredințează școlii o anumită suprafață de teren. În legătură cu aceasta este de subliniat necesitatea contractării suprafețelor de teren pe cel puțin 5 ani, astfel încât să se realizeze o rotație completă a culturilor.

De asemenea, nu apare în multe contracte clauza distanței la care se află lotul agricol față de școală și nici calitatea solului.

Suprafețele care fac obiectul contractului sînt stabilite adesea în mod empiric, între 2 și 20 ha, ele variind de la o școală la alta cu efective aproximativ egale de elevi. Stabilirea suprafeței va trebui făcută în funcție de capacitatea forței de muncă de care dispune școala, calculată pe baza unor normative.

Și alte prevederi de principiu lipsesc din contractele încheiate: nivelul producției planificate, sancționarea nerespectării clauzelor de către una din părți, retribuirea muncii elevilor pe baza acorului global sau a normelor convenționale rezultate din devizele tehnice ale culturilor ce fac obiectul contractului, obligația de a preda cooperativei agricole integral producția realizată ș.a.

Acolo unde contractele au cuprins majoritatea clauzelor legale și în condițiile în care conținutul acestora a fost cunoscut de către toți elevii, rezultatele educative sînt evidente. Majoritatea elevilor participă la munca productivă avînd întreaga motivație socială a activității. Interesul elevilor față de muncă se împletește cu dorința de a cunoaște cât mai bine normele științifice ale fiecărei lucrări, cu prefigurarea rezultatelor, propuse pentru a fi realizate.

În cadrul colectivelor de muncă, care urmăresc obiectivele comune stabilite prin contract, se realizează încă de la nivelul vârstei respective înțelegerea valorii relațiilor de producție de tip socialist, intrajutorarea, spiritul colectivist, identificarea intereselor individuale cu cele ale colectivului.

Valentina Vișan

DIDACTON

(Urmare din pag. 1)

îndepărtată, tînărul profesor „de țară” s-a ținut la curent cu problemele de strictă actualitate ale disciplinei pe care o predă, citind lucrări de specialitate din țară și străinătate. Îi obseda mereu dorința de a răspunde noilor exigențe impuse de partid învățămîntului.

— Am corectat 8 000 de teme și cele câteva zeci de mii de greșeli le-am clasificat în cadrul unor statistici individuale și pe clase pentru a putea îmbunătăți situația la învățătură. Dar corectarea greșelilor, observațiilor, scrise sau orale, veneau prea tîrziu. Mă gîndeam la un aparat care să poată suplini această muncă uriașă.

În profesorul utecist s-a trezit inventivitatea tehnică a fostului muncitor din Cugir. *Didactonul* (prezentat la o sesiune de comunicări științifice și apoi expus în cadrul recentei expoziții de la Casa Corpului didactic din Iași), răspunde tocmai acestor cerințe. Cu o greutate mică (circa 1,5 kg) și preț de cost accesibil oricărei școli generale, aparatul este constituit dintr-o cutie prismatică (cu laturi înclinate sub un unghi optim scrierii) și o fațadă metalică în care sînt practicate cinci ecrane; dedesubtul acestora aluneacă două suluri de hîrtie antrenate cu ajutorul unui buton ce asigură și sincronizarea dintre axul de pe care se descarcă cu cel pe care se încarcă hîrtia. Sulurile, cel imaculat și cel pe care sînt imprimate textele de rezolvat, se deplasează sincron. Un dispozitiv de indexare nu permite sulurilor să evolueze decît într-o direcție, dinspre ecranele inferioare (al „temei de rezolvat”, și al „rezolvării temei”), spre cele superioare (al „temei și rezolvării ei corecte”, al „confruntării temei cu răspunsul corect” și cel al „corectării rezolvării temei”). Elevul nu are posibilitatea de a recupera problema rezolvată, dar poate să confrunte rezultatul său cu cel corect, să-l verifice și apoi să-l corecteze dacă este nevoie. În schimb, profesorul poate — cu o cheie specială — să deruleze sulurile și în sens invers. *Didactonul* lucrează în cinci timpi: 1. pe ecranul temei apare problema de rezolvat; 2. elevul trece la rezol-

rea temei și obținerea rezultatului; 3. manevrarea butonului permite confruntarea rezolvării cu răspunsul corect, realizîndu-se apariția simultană pe ecranele de sus a temei cu răspunsul corect și a rezolvării temei efectuate de elev; 4. elevul confruntă rezolvarea cu răspunsul corect, autoverifică dacă rezultatul la care a ajuns și modul de rezolvare este cel bun, se autocorectează refăcînd punctele greșite; 5. prin manipularea butonului se propune rezolvarea altei probleme.

Didactonul se poate întrebuița la predarea programată a mai multor materii: limba română, matematică, fizică, la formarea deprinderilor de scriere corectă în limbi străine, existînd posibilitatea folosirii simultane a aparatului de către patru elevi. O problemă poate fi, de asemenea, împărțită pe fragmente, fiecărui școlar revenindu-i sarcina rezolvării unei părți. Rezultatul final va fi o contribuție prin cooperare. Dintre avantajele *Didactonului* cităm: fiecare elev poate lucra în ritmul său specific; se asigură activizarea întregului colectiv al clasei; creează și dezvoltă deprinderea autocontrolului și sentimentul necesității permanente a autocorectării; verifică și corectează de mai multe sute de ori un elev în timpul unui an școlar față de cele 24 de examinări realizate în genere de profesor în același interval; corectează greșelile în momentul săvîrșirii acestora, ceea ce mărește eficacitatea învățării lor; obligă profesorul să sistematizeze un mare număr de tematici.

În prezent se discută posibilitatea producerii de serie a aparatului, pentru ca, încă în această toamnă, să intre în dotarea curentă a școlilor din județul Iași. *Didactonul*, poate suscita desigur interesul Oficiului central pentru mijloace de învățămînt. Dincolo de eficiența lui, aparatul imaginat de profesorul din Sinești are semnificații simbolice. Exemplul de la Sinești (unul din multe altele) demonstrează că acțiunea de modernizare a învățămîntului poate fi efectuată în prezent cu același succes, și în laboratoarele moderne ale unui institut politehnic, dar și în modesta școală de provincie.

Cunoașterea și respectarea legilor financiare

Legile statului nostru constituie o expresie a voinței și intereselor poporului, fapt care implică cunoașterea și aplicarea lor în mod conștient de către masele largi populare. Creșterea participării conștiente a oamenilor muncii la edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate este de neconceput fără înțelegerea continuă a legalității. Nimănu-i, indiferent de poziția sa socială, nu-i este permis să se abată de la legile țării.

După cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu la Plenara C.C. al P.C.R. din 3—5 noiembrie 1971, „este necesar să asigurăm o bună cunoaștere a legilor, să organizăm un control permanent cu privire la realizarea lor. Orice încălcare a legilor, orice stîrbire a disciplinei și ordinii dăunează desfășurării cu succes a întregii activități, interesele întregului popor și de aceea trebuie combătute cu toată hotărîrea, neadmițîndu-se manifestarea lor sub nici o formă”.

Consiliul de Stat a emis un decret privind unele măsuri de îmbunătățire a activității de aplicare și de popularizare a legislației, în care sînt prevăzute măsurile ce urmează a se lua pentru întărirea simțului de răspundere al conducătorilor tuturor organelor și organizațiilor socialiste, pentru respectarea cu strictețe a normelor legale și pentru pregătirea temeinică a personalului în atribuțiile cărui intră aplicarea actelor normative.

Intesificîndu-și activitatea pe linia apărării avutului obștesc, unitățile școlare din județul Dolj, sub îndrumarea și controlul Comitetului executiv al Consiliului popular județean și al Inspectoratului școlar al județului Dolj, au luat o serie de măsuri pentru cunoașterea, respectarea și popularizarea legislației. Astfel, în programele-cadru privind instruirea profesională a personalului financiar-contabil și a gestionarilor s-au prevăzut unele teme privind cunoașterea legislației ca: inventarierea patrimoniului, drepturile și obligațiile gestionarilor, constituirea și încasarea garanțiilor, normele metodologice privind con-

tabilitatea unităților. De asemenea, instituțiile de învățămînt au luat măsuri pentru îmbunătățirea procesului de educare a tineretului în spiritul respectării neabătute a prevederilor legale, măsuri ce se realizează prin expuneri, lecții, discuții și dezbateri în cadrul orelor de dirigenție, organizarea de simpozoane cu personalul didactic etc.

Pentru însușirea temeinică a prevederilor legale de către salariații care au sarcini de aplicare a acestora, precum și pentru cunoașterea actelor normative de interes general de către toți salariații, s-a dispus ca actele normative să fie prelucrate imediat, după publicare sau după comunicare.

Comitetul executiv județean Dolj a luat de asemenea măsura ca organele C.F.I., oficiul juridic și celelalte organe cu atribuții de control și îndrumare din subordinea sa, să exercite un control riguros și permanent asupra modului cum se respectă prevederile legale în vigoare, iar periodic să se analizeze, în ședințele organelor de conducere colective, situația de fapt a legalității din unități. În cazul constatării de către organele de control financiar intern unor încălcări a actelor normative în vigoare acestea sînt prelucrate cu toți factorii de răspundere și cu salariații în cauză, creîndu-se astfel o opinie de masă împotriva lipsurilor. Pentru atingeres deplină a scopului urmărit de cunoaștere și aplicare corespunzătoare a legilor, este necesar ca toate actele normative emise (legi, decrete, hotărîri ale Consiliului de Miniștri, ordine, instrucțiuni etc.) să fie repartizate de conducătorul unității, șefilor contabilii care să le difuzeze celor interesați. Aceasta ar asigura altă operativitate a transmiterii actelor normative, cît și evidența centralizată și cunoașterea lor de către cei chemați să le aplice. De asemenea, orice act care angajează patrimoniul unitatei să fie verificat de către oficiile juridice sau în lipsa acestora de către contabilii șefi, înainte de a fi prezentat șefilor semnare conducătorului de unitate.

Este necesar ca toate școlile să aibă abonamente la Buletinul oficial editat de Consiliul de Stat, la culegerile și repertoriile legislative.

De mare utilitate pentru întărirea spiritului de legalitate, pentru crearea unei puternice opinii de masă împotriva celor ce încalcă legile statului s-a dovedit judecarea unor procese, în special a celor privind sustragerea din avutul obștesc, în locul de muncă al celor vinovați, în fața celorlalți salariați. Cu sprijinul instanțelor judecătorești, această practică trebuie extinsă, asigurîndu-se condițiile pentru ca efectul lor educativ să se manifeste pe deplin.

Carol Bora

INIȚIATIVE

(Urmare din pag. 1)

de emulație și de înflăcărat avînt generate de apropierea evenimentului cu rezonanțe istorice, **Conferința Națională a Partidului Comunist Român**.

Se poate impune orice, dar cine și prin ce mijloace își poate impune să aibă o inițiativă, cine te poate obliga să faci o propunere, să rezolvi o problemă oferind celorlalți soluția? Evident, nimeni și nimic, în afară de propria ta conștiință!

Căci inițiative sînt și încă de o amploare națională prin implicațiile lor asupra dezvoltării proprietății comune, toate propunerile care se fac în aceste zile fierbînti pentru creșterea eficienței întregii activități economice!

„Prietenii noului angajat”, „Fabrica noastră ca o floare”, „Sfatul frunțasilor”, „Secția disciplinei și calității”, „Fiecare muncitor — propriul său controlor tehnic de calitate”, „O zi pe săptămînă să producem din materiale economisite”, „Fiecare inginer și tehnician — un creator în activitatea de autoutilare” și nenumărate altele încorporează pasiune, gîndire originală, efort de voință și aspirație către autodenășire, manifestate liber, din conștiința necesității istorice la care s-au ridicat producătorii înșiși, care sînt deopotrivă și stăpîni.

Totul ni se înfățișează ca un amplu și ferm răspuns colectiv la gin-

dul și intenția Partidului, conducătorul politic care știe să dea glas intereselor noastre fundamentale. Cît adevăr se cuprinde în cuvintele „gîndul Partidului este gîndul poporului”, rostite recent de către tovarășul Nicolae Ceaușescu la marile miting al oamenilor muncii din Pitești!

Școala rămîne ea oare mai prețios? Nu! Căci întotdeauna, și cu atît mai mult astăzi, cei ce s-au simțit și se simt dascălii noilor generații au acționat și acționează în consens cu poporul, slujindu-l cu devotament.

Interesele generale ne pretind să sădim în conștiința și în sufletele elevilor noștri, mai mult decît am făcut-o pînă acum, cultul muncii, ideea utilității și a onorabilității oricărei munci folositoare societății. Nu vom reuși să ne ridicăm la nivelul unei economii moderne al civilizației actuale, dacă nu vom dezbădăci naștră judecata falsă ca orice judecată a existenței unor muncitori care înțeleg și compromis: tehnica cere oameni care să știe a munci atît cu mintea cît și cu brațele, așa cum ne-o dovedeste tradiția unor țări avansate și mai ales realitatea României de azi.

Rămîne ca noi, dascălii, să manifestăm inițiativa pe care o presunem, în acest climat eflorescent, realizarea de zădărnici de a educa într-un spirit cu adevărat modern tînăra generație.

Schele

Ion Cristea, anul II, Liceul nr.1 din Hunedoara

Teatrul și școala

Adeșea lansăm adevărate filipice împotriva refuzului tinerei generații de a accepta propunerile noastre. Refractor la dădăceală și încorse-tare, neacceptând „moralizarea”, el refuză „să inghită” ceea ce nu se potrivește personalității sale în mișcare, în devenire. Fenomenul este, cred eu, propice unui contact sistematic pe planul estetic al educației, dacă vrem ca lucrurile să se prezinte altfel.

Ce ar însemna omul fără preocupare estetică? — este întrebarea care revine obsedant. Un om „anesteziat”, desensibilizat, ar fi un automat, o mașină capabilă de gândire, dar nu și de simțire, de raționament, nu și de imaginație.

Impunerea noțiunilor de „copil creator” subînțelege curiozitatea intelectuală, spiritul de cercetare, filtrate prin sensibilitatea și imaginația sa și suscită restructurări în practica educației artistice a elevilor. Școala joacă un rol de selecție și ei îi datorăm, în primul rând, reperele și itinerarele, cu alte cuvinte programul de gândire. Există, însă, uneori — ca urmare a concepției eclectică despre învățământ — pericolul (zicem „pericolul” pentru că are aiurea tendințe de generalizare) creării unor familii spirituale închise „într-un univers autonom și autarhic” — cum le caracterizează Martin Convington, (Primoting creative thinking in the classroom 1968) care refuza transmiterea culturală de la grupuri de intelectuali la alte grupuri. Se formează, așadar, „clanuri” specializate profesional care refuză cu anxietate sau cu brutalitate contactele cu purtătorii altei culturi. Acceptând perpetuarea acestor simptome, am exclama ca tristul și derutatul Yeats: „O, altfel ni s-a spus la școală”.

În acest context arta poate și trebuie să devină una dintre expresiile cele mai vii ale educației tinere-tului.

Soarta teatrului e în mâinile acestui public, așa putea declara, în această epocă îmbibată cu sentimente.

Interacțiunea școală-teatru a devenit o preocupare persistentă. Colocvii, seminare, simpozioane, pulsează cu insistență materiale care relevă însemnătatea deosebită a acestui raport. Sistemul instructiv-educativ pare mai puțin convins și zbaterea a început să prezică o criză a teatrului. Se caută soluții în și în afara fenomenului teatral. Distanțare? Participare? Iată concepții estetice care nu se pot realiza fără pregătirea sensibi-lă a publicului. Mihail Sebastian spu-

nea că frumusețea teatrului constă în contactul direct, simplu, dintre creator și spectator. Or, acest contact se poate realiza numai prin bunăvoința sensibilizată a acestuia din urmă. Altfel riscăm să aducem în sală ori indiferența, deci anularea emoției din recepționarea actului scenic, ori spiritul gregar, deci neînțelegerea, sau mutațiile nedorite care înseamnă desensibilizare, lipsă de fantezie, de imaginație, refuz.

Pentru ca teatrul să nu devină „o casă cu ușile și cu ferestrele vrate”, trebuie doar, cum sfătuia metafizic George Călinescu, să săpăm pământul „într-un singur loc, cât mai adânc”. Și acest loc este al școlarului. Existența celui mai tânăr spectator este revelatoare, ca barometru al capacității creatoare a teatrului. Pentru a nu fi depășiți de realitate este necesar să gândim viitorul pe distanțe mari. Una dintre aceste distanțe ar fi educația receptivității pentru teatru a întregii populații școlare.

O restructurare a programelor școlare, și așa necesară, ar putea deschide perspectiva reazăării obiectelor pe criterii mai realiste și mai eficiente din punctul de vedere al educației estetice. Se experimentează sisteme de învățământ cu profil timpuriu: științific, tehnic, de limbi străine. Există o rețea de școli de artă, în care se pregătesc viitorii artiști plastici, viitorii muzicieni, viitorii coreografi. Ca un orfan neajutorat, teatrul este trecut cu vederea, este uitat și de astăzi. Poate fi pregătit spectatorul și chiar actorul de mine în clase specializate în arta teatrală?

Evoluția epocii moderne e pe cale să dea naștere unei „civilizații a timpului liber”. Ca „factor de socializare”, ca element constitutiv al personalității intelectuale, educația estetică prin teatru reprezintă un rol important în transformarea timpului liber, înțeles ca o risipire de energie, într-o necesitate de completare spiri-tuală. Numai așa educația artistică poate să se împlinească și să împlinească umanitatea.

Oferind publicului posibilitatea de a se cunoaște, de a cunoaște lumea, teatrul este o chemare la responsabi-litate. „Răspunderile încep în visuri”, spune un vers tot de Yeats.

Iar teatrul este un vis pe care adolescenții îl trăiește la timpul prezent. A nu-i deziluziona, mi se pare cea mai grea, dar și cea mai actuală răspundere a noastră, a celor ma-turi.

Paul Findrihan

Am plăcută surpriză să revăd, după cîțiva ani, o nouă expoziție personală a profesoarei Sevastița Stan care prezintă peste 35 tablouri, ulei pe carton, dintre care majoritatea peisaje reprezentînd imagini de la sate sau cartiere marginase Bucureștiului.

Făcînd o comparație cu lucrările expuse anterior, remarc o evoluție ascendentă cu o construcție echilibrată și bogate armonii coloristice.

Lucrările prezentate de data aceasta sînt de o manieră mai curajoasă, mai sugestivă, mai bogată în resurse cromatice și demonstrează că pictorița este preocupată mai mult de mijloace de concretizare a atmosferei. Ele creează în jurul lor optimism și aduc prosperitate.

În peisajele: „Iarnă la Siliștea”, „Cumpănă la Brăncuși”, „Casa lui T. Argezei” etc. se simte vibrația sensibilității delicate artistice, cu tușă rafinată construită și conturarea identității sale picturale. În acest gen excelează, și nu mă mîdă răspunsul ce mi l-a dat atunci cînd am întrebat-o: Cum a pictat acest peisaj de iarnă? „Am fost furată de frumusețea peisajului și așa de atentă încît mi-am dat seama că înghețasem pînă aproape l-am terminat”.

Inconștient de lucrări am simțit ritmul întregii sale creații, care se definește prin variația firească a motivelor unitar încheiate, posibilitățile de exteriorizare și calitățile coloristice.

La deschiderea primei expoziții, Petru Comăneanu în cuvîntul său, din primire la creația Sevastiței Stan, relatează: „Peisajele domniei sale sînt foarte frumoase...”. „Este din regiunea lui Brăncuși și a lui Argezei și eluță ca și ei natura, aceea comunică cu natura care este așa de caracteristică artei noastre”. „Românul, în general, caută armonie, forme rafinate, ritmate, vii, pline de lirism, de decorativitate, și, în acest sens, Sevastița Stan păstrează o foarte bună tradiție”.

Pictura Sevastiței Stan fiind rezultatul unor eforturi și preocupări individuale, nu se subordonează tipicului, ea evoluează și se diferențiază odată cu conturarea personalității și temperamentului ei, iar tra-

diția constituie doar un imbold și nu sursă de imitație. Nu puține sînt lucrările în care, pe lîngă gingășie și sentiment, se disting spi-itul receptiv și tendința novatoare.

Talentul Sevastiței Stan, împletit cu efortul continuu, este remarcat și în activitatea sa ca profesoară la Școala generală nr. 86 unde a creat și conduce un cerc de desen pentru elevi.

În toamna anului 1969 am avut bucuria să citesc în ziare despre prima expoziție de pictură pe sticlă a elevilor de la Școala generală nr. 86 organizată în holul Institutului pedagogic, prin grija colectivului de conducere a școlii și în special a pictoriței Sevastița Stan.

Pot aprecia cu deosebită satisfacție o practică eficientă, organizarea pe școală, săptămînal, a expunerii lucrărilor elevilor, metodă ce antrenează și stimulează elevii pe acest făgaș al artei.

Un fapt mai deosebit și care singur își dezvoltă semnificația este și acela cînd la organizarea unor expoziții în școală, profesoara Sevastița Stan și-a expus propriile lucrări printre ale elevilor.

La întrebarea dacă Sevastița Stan se realizează ca profesoară, cred că răspunsul se desprinde din rîndurile de mai sus și exemplul ei poate constitui o pildă.

Relevînd calitățile pictoriței, într-o prefață a catalogului actualei expoziții, V. G. Paleolog scrie: „În cei cîțiva decimetri pătrați ai pinzei — obisnuențic puțini — Sevastița Stan înscrie vastul perspectivelor peisajistice așa cum se înțețe de sub zăpezi viziunea girliței Ciologirila, un briu al satului Treșteni, supradimensionată prin amploarea curbilînă, bine brodită, făcînd-o să ajungă la un dimensional micro — grandios”.

Pictura profesoarei Sevastița Stan se oferă direct cu o căldură și atracțiune insistente, care relevă prioritarului natura inteligentă a crea-toarei. Caracteristica deosebită a realizărilor artistice o constituie talentul și munca continuă mereu mai dirză.

Ion Stoicu

Cronică T.V.

Casa noastră cea de toate zilele

Pădurea de blocuri care se întinde, se dezvoltă, se înmulțește și... se aseamănă unele cu altele, ne oferă un confort (cu confort sportiv, nesportiv și de diferite grade), lăcaș casnic. Problema cum ne decorăm gingașa noastră cutiuță rămîne însă în continuare deschisă. Iată că Televiziunea care se îngrijește de toate, de educație, de divertisment, de cultură și de rețete de bucătărie, la emisiunea Căminul atacă direct și deschis „unitățile pentru deservirea populației privind decorarea apartamentelor”. O minianchetă ne dezvoltă cum stăm cu bibliotecile nelivrate la timp, cum, ce se cere de consumatori nu prea se execută la fabrici, cum... „avem însă și unele lipsuri, tovarăși” — vorba unui tovarăș director! Necesară și utilă această discuție care a avut și o parte comico-satirică. Ne-au fost dezvoltate ca într-un adevărat dicționar o serie de nume ale produselor lemnoase destinate locuințelor noastre. Bibliotecă botezată (și negășibile în magazine!) Verona, Ruxandra, Gabriela și Doinița — în care confort pot locui Eminescu, Creangă și Sadoveanu. Camere-studio Histria I și Histria II (nu le confundăm, vă rugăm, că s-ar putea ca I să nu încapă în apartamentul dv. construite pentru II). Garnituri Herra — pe cînd și o masă de bucătărie Zeus? Bineînțeles că la toate acestea nu pot răspunde decît întreprinderile producătoare, cînd un reporter isteț le va întreba. Și pentru că tot este vorba de locuința noastră de vară, iarnă... și de toate

zilele, am mai văzut un scurt și interesant reportaj despre blocul B 19 de pe Șos. Giurgiului. Ce am văzut ne-a uimit! Parc sportiv pentru copii (cu instructor voluntar de sport!), comisie juridică de bloc (sfaturi gratuite!), flori și curățenie! Ce bine ar fi ca toate blocurile bucureștene să se cheme B 19!

La semnalul emisiunii au apărut farmacia în cartierul Titan! „Căminul” se pare că și-a asumat serios rolul de tutore al nostru, al celor ce populăm marile și micile blocuri. Așteptăm și alte semnale eritice cu eficiență imediată. Poate reporterii se deplasează și prin magazinele cu nume biblice și află pe viu, cum ne îmbrăcăm în această vară, nu după „Vogue” și alte reviste, ci după... gustul creatorilor noștri, după imprimurile pline de floriocle maron gășibile la toate ștandurile. De fapt, această rubrică a emisiunii „casnice” oferă săptămînal noutăți și sfaturi privind moda...

În reluarea de marți dimineată, rubrica a sucumbat, cu toate că „Programul TV” o anunța cu „fantezie estivală”. Oricum, și cu ea și fără ea, noi tot de la „Eva” ne îmbrăcăm... și nu ar strica să știe și Televiziunea toate acestea! „Căminul” ne este „drag” cînd este bine realizat! Îl folosim ca pe un rău necesar, mai ales cînd juvenil ne dă pe lîngă sfaturi practice și sfaturi... cum să ne educăm copiii!

Heana Colomiet

Vă
prezentăm

Noile licee de specialitate

... industriale (pentru construcții și industria locală): la Alexandria, Bistrița, Giurgiu, Lugoj, Odorheul Secuiesc, Reghin și Slobozia; licee industriale de petrol: Teleajen și Videle; licee industriale miniere: la Barza și Sărmășag; liceu industrial de materiale de construcții: la Iași; liceu Industrial pentru industria lemnului: la Codlea; licee agricole: la Botoșani și Ciorogirla; licee economice: la Călimănești, Cluj și Medias; liceu industrial de transporturi: la București; liceu industrial de marină: la Constanța.

Majoritatea liceelor de specialitate nou înființate vor funcționa pe lângă întreprinderi, uzine, combinate și centrale industriale.

Incepând cu viitorul an școlar, durata studiilor la învățământul seral și fără frecvență al liceelor de specialitate va fi de 5 ani.

In anul școlar 1972/1973 vor funcționa, în afara celor existente, noi clase cu predare în limba maghiară, în cadrul următoarelor licee de specialitate: Liceul agricol din Cămin, liceul industrial pentru industria ușoară din Cluj, li-

ceul industrial din Odorheul Secuiesc, liceul industrial de chimie și liceul industrial pentru construcții de mașini din Tg. Mureș, liceul industrial din Reghin și liceul industrial de construcții din Sf. Gheorghe.

Informații detaliate, privind desfășurarea concursului de admitere, numărul de locuri și specialitățile în care se școlarizează elevii, se pot obține de la secretariatele liceelor de specialitate și inspectoratele școlare județene.

Indrumătorul pentru admiterea în liceele de specialitate pentru anul școlar 1972—1973 face, în acest sens, pentru cei interesați o largă prezentare a specialităților în care se școlarizează elevii în liceele de specialitate, cit și a rețelei și profilului acestor licee la învățământul de zi, seral și fără frecvență din toate județele țării. Astfel elevii școlarizați în liceele de specialitate se pot pregăti în diferite sectoare de activitate ale economiei și culturii: în liceele industriale (în industria minieră, petroliferă, siderurgică, energetică, constructoare de mașini, chimică, diverse domenii ale industriei ușoare etc.), în liceele agricole (agronomie, horticultură, zootehnie etc.), în licee silvice, economice și sanitare.

De asemenea, îndrumătorul cuprinde amănunte referitoare la condițiile de admitere, conținutul și modul de desfășurare a concursului.

In București, cele trei noi licee industriale pentru construcții de mașini sînt: Liceul industrial pentru construcții de mașini nr. 3 — str. Dimitrie Pompei nr. 3—5; Liceul industrial pentru construcții de mașini „Spiru Haret”, str. Italiană nr. 17; Liceul industrial pentru construcții de mașini nr. 4, b-dul Dacia nr. 4.

O frumoasă și utilă inițiativă au avut — Inspectoratul școlar județean și Comitetul județean U.T.C. Prahova — editind un îndrumător privind înscrierea și admiterea în școli profesionale și licee de specialitate, intitulat: **Școli profesionale și licee de specialitate din județul Prahova.**

Indrumătorul prezintă, cu o bogăție de amănunte, rețeaua școlilor de acest fel din județ, indicind de fiecare dată meseriile în care se pot califica elevii (la cursuri de zi și serale), dotarea tehnico-materială a unităților, condițiile de înscriere și admitere, etc. Numeroase fotografii ilustrează procesul instructiv-educativ din fiecare școală profesională, liceu de specialitate.

Lucrarea apare sub îndrumarea unui colectiv de specialitate, avîndu-l ca redactor-coordonator pe prof. Cristel Tănăsescu, de la Liceul „I.L. Caragiale”.

In cadrul acțiunii de perfecționare a învățămîntului liceal, printr-o hotărîre a Consiliului de Miniștri, începînd cu anul școlar 1972/1973 se înființează noi licee de specialitate după cum urmează: licee industriale pentru construcții de mașini: la Baia Mare, Brăila, București (3 unități), Focșani și Tirgoviște; licee industriale de construcții: la Băbeni, Botoșani, Brașov, Brăila, Drobeta Turnu-Severin, Galați, Ploiești, Reșița, Satu-Mare, Sibiu și Tulcea; licee industriale metalurgice: la Aiud, Baia-Mare, Cîmpia Turzii, Nădrag și Vlăhița; licee industriale de chimie: la Buzău, Codlea, Năvodari, Tg. Mureș, Timișoara și Timișveni; licee industriale energetice: la Cîmpina, Deva, Rm. Vilcea și Timișoara; liceu pentru prelucrarea automată a datelor: la Brașov; licee industriale de căi ferate: la Craiova, Pașcani și Roșiori de Vede; licee industriale pentru industria ușoară: la Cluj și Tg. Mureș; licee industriale pentru alimentația publică: la Arad, Cluj, Constanța, Craiova, Gheorghieni, Iași și Timișoara; li-

COMBINATUL DE INGRĂȘAMINTE CHIMICE ARAD

Bulevardul Republicii nr. 83

CALIFICA

prin școlile profesionale din țară muncitori în următoarele meserii:

- Operatori chimisti
- Lăcătuși mecanici pentru industria chimică
- Electricieni pentru centrale, stații și rețele electrice
- Sudori
- Electricieni de întreținere
- Electromecanici A.M.A.
- Cazangii
- Strungari
- Lăcătuși mecanici cazane și turbine cu abur
- Electricieni locomotive Diesel și electrice.

Pentru toate tipurile de meserii se primesc promovații ai clasei a VIII a ai școlii generale cît și absolvenții ai școlii generale de 10 ani care au împlinit vîrsta de cel mult 18 ani în anul 1972.

Înscrierile se fac pînă în ziua de 5 iulie, la înscriere sînt necesare următoarele acte:

1. Certificat de naștere (original și copie)
 2. Certificat de absolvire a școlii generale
 3. Act medical
 4. Buletin de analiza sîngelui și rezultatul examenului radiologic pulmonar, efectuate cu cel mult 3 luni înainte de concurs. Aceste analize sînt obligatorii numai în cazul cînd în actul medical nu sînt prevăzute
- Concursul de admitere se va ține în perioada 6—14 iulie, la Liceul industrial de chimie Arad și va consta din următoarele probe:

- Pentru meseria de operator chimist:**
- matematică, scris și oral
 - chimie, scris și oral
- Pentru meseria de lăcătuș mecanic:**
- matematică scris și oral
 - fizică (mecanica și căldura), scris și oral
- Pentru meseria de electricieni:**
- matematică, scris și oral
 - fizică (electricitate), scris și oral.

Pe tot timpul școlarizării elevii beneficiază de masă gratuită, cazare, îmbrăcăminte, cărți și rechizite

După absolvirea școlii repartizarea se va face la Combinatul de îngrășăminte chimice Arad.

„Tovarășa învățătoare a copiat!”

Cînd se constată că un elev a copiat la teză sau la extemporal, profesorul îi notează lucrarea cu nota minimă. Îl admonestează în fața întregii clase și — după împrejurrări — cazul poate fi discutat în consiliul profesoral, în organizația de tineret, poate fi adus la cunoștință părinților etc. Prin urmare, o asemenea faptă este considerată drept o fraudă și, în consecință, tratată cu toată severitatea.

Și este normal să fie așa! Tu, profesor sau învățător cinstit, care ar trebui să te călăuzești după cele mai

înalte principii etice, nu poți accepta ca, sub ochii tăi, în sufletul tinerilor pe care îi ai în bancă, viitori oameni maturi, să se înscăuneze lenea, comoditatea, deprinderea de a „ciupi” din manual sau din „grădina” vecină, care oricum ai întoarce-o tot a furt și-a delincvență miroase!

Ce ne facem însă cînd însuși dascălul... copiază; cînd însuși cel care ar trebui să fie exemplu elocvent de comportament se pretează la asemenea acte degradante?

Printr-un ordin emis recent de Ministerul Educa-

ției și Învățămîntului, învățătoarei Eleonora Schipor de la Liceul din Vatra Dornei i s-a anulat examenul de grad didactic I luat în anul școlar 1970/1971. Moti-vul? O comisie de experți-ză a constatat cu probe îndubitable că lucrarea scrisă prezentată de învățătoare la susținerea examenului este identică nu numai ca titlu („Organizarea de către învățător a lecturii elevilor în afara clasei și extrașcolare”), ci și ca formă și conținut cu lucrarea învățătoarei Silvia Florișteanu, de la același liceu, prezen-

tată în anul școlar precedent la un examen similar.

In limbajul curent, procedeul Eleonorei Schipor se numește plagiat și este pedepsit de legile țării. Dar dincolo de implicațiile sale de alt ordin, acest procedeu — volens-nolens — este expresia unei mentalități cu un substrat etic prea puțin consolidat, dezvăluind o anumită concepție despre muncă, despre raporturile cu oamenii, despre cîștigarea unui ban în plus pe cît nu tocmai onorabile.

„Tovarășa învățătoare a fost prinsă copînd” — vor spune poate copiii. Oare ce notă îi vor da?

D. Rachici

Elev permanent

Unu la sută și respectul nostru

In interviul apărut săptămîna trecută în „Contemporanul”, tovarășul Mircea Malița a găsit o excelentă definire a uneia din cele mai nobile profesii din țara noastră: „Dascălii sînt 1 la sută din populație”.

Acest procent, l-aș numi splendid, evocă foarte mult forța unui popor și oferă garanții pentru viitor. Sîntem tentați însă de multe ori să uităm că de munca și activitatea acestui „unu la sută” depinde într-o mare măsură configurația morală și intelectuală a tuturor celor care pîte un deceniu și jumătate sau două vor începe să preia cîrma tuturor treburilor societății. Sîntem tentați de multe ori să calculăm munca dascălilor cu aceleași unități de măsură cu care calculăm postul sau mașinile de tocat. Rezultatele efortului fiecăruia din cei care ne pun în mină stiloul și în minte totul se calculează prin rezultatele noastre finale, prin ceea ce dăm noi societății din momentul în care începem să returnăm o parte din imensul capital investit în noi. Întrebați pe fiecare om care sînt amintirile lui cele mai frumoase, ce oameni are cuibăriți în inimă pentru toată viața? **Veți vedea în zece cazuri din zece** (am făcut această experiență) **că primul loc îl ocupă intiiul învățator sau unul din proiesorii anilor de școală!**

Curios este faptul că și acei care nu poartă „în timpul producerii” respect dascălilor, supunîndu-i la fel de fel de șicane (se întîmplă și așa, de ce să ne ascundem?), chiar și ei poartă în amintirile lor „extraserviciu” imaginea celui care i-a ajutat să ajunga la locul pe care îl dețin în ierarhia socială (probabil însă că vina pentru comportarea actuală a fostului elev o poartă și fostul dascăl. Dar asta e o altă chestiune).

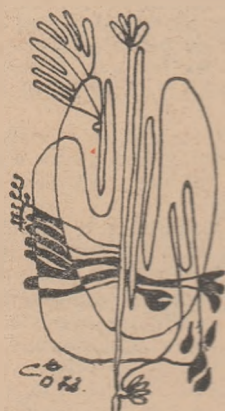
M-a bucurat faptul că am găsit în interviul pe care l-am pomenit, confirmarea citorva idei dintr-un articol publicat tot aici în această coloană. Intr-adevăr, dascălii care manifestă inițiativă, care sînt un factor activ nu mai pot fi la cheremul nimanui, nu mai pot fi tracasați cu tot felul de probleme inutile. Iată deci cea mai bună soluție pentru ca dascălii să-și poată profesa adevărata lor menire: inițiativa. Și fără indoială (asta a dovedit-o viața) inițiativa dă rezultate bune numai atunci cînd este legată de domeniul său de activitate, de profesiunea sa, de specialitatea careia i-a consacrat viața. In cazul nostru: Educația sub toate formele și aspectele ei, educația comunistă a elevilor.

Am cunoscut un asemenea om. Intr-o vreme treptele ierarhice superioare îl considerau cam recalitrant. El însă a reușit ceea ce și-a propus. Și nici o clipă nu și-a propus ceva pentru sine, ci pentru copii. Săptămîna viitoare voi scrie despre acest dascăl și școala lui.

Pentru că este a lui.

Pentru că este „școala cu un singur învățator”.

Alexandru Stark

Prin fapte dovedim atașamentul nostru față de partid

EXPO '72

**Prof. emerit
RADA MOCANU,
inspector general școlar :**

Pe baza hotărârii Secretariatului C.C. al P.C.R. cu privire la introducerea în planul de învățământ a pregătirii tehnico-productive ca obiect de sine stătător și mergând pe linia indicațiilor și recomandărilor Comitetului județean de partid, Inspectoratul școlar al județului Ilfov a luat încă de la începutul acestui an școlar o serie de măsuri pentru organizarea și desfășurarea activităților productive în școli, pentru legarea învățământului de viață.

Astfel am creat, cu sprijinul întreprinderilor, 626 de ateliere școlare, ceea ce a permis ca elevii din cele 12 licee de cultură generală să facă practică în 55 de ateliere — din care 34 în mediul urban și 21 în mediul rural — iar elevii din școlile generale să efectueze această practică în 571 de ateliere din care 68

**Prof. FLORICA ZAHARIA,
secretar cu probleme
de școli
al Comitetului
județean U.T.C. :**

Cu ajutorul comitetelor U.T.C. din întreprinderi, am sprijinit transferarea de material electrotehnic în valoare de 4 milioane și jumătate lei din patrimoniul întreprinderilor în cel al școlilor.

Alături de profesori, care efectuează pregătirea tehnico-productivă în orele destinate acestei activități, ne-a preocupat ca prin cercurile științifice ale elevilor să contribuim și noi la educarea elevilor în spiritul dragostei pentru munca productivă. Au fost înființate astfel cercuri de reparat televizoare, cercuri de radiofoniști, navomodeliști, cartografi, agricultori etc. Am căutat, totodată, să extindem inițiativa organizației U.T.C. de la uzinele „Timpuri noi” din Capitală care se referă la executarea de către tinerii muncitori, în timpul liber a unor piese și utilaje necesare atelierelor școlare.

Ne-a preocupat să desfășurăm și acțiuni cu caracter educativ pentru educarea dragostei față de muncă. Am organizat în acest scop întâlniri ale elevilor cu diverși specialiști din industrie și agricultură, oameni de știință și cultură care le-au vorbit

sunt în mediul urban și 503 în mediul rural.

Ne-a preocupat diversificarea activităților care se desfășoară în ateliere și orientarea lor către tehnică, deoarece am observat, de la început, tendința de a înființa prea multe ateliere de gospodărie, menaj, cusături, artizanat. Au devenit astfel preponderente meseriile cu caracter tehnic: electrotehnică, electromecanică, mecanică auto și agricolă, lucrări în metal, lemn etc. Ca urmare a unei cooperări judicioase între școli și unitățile economice care le patronază, unele repere din planurile de producție ale întreprinderilor au fost date spre execuție atelierelor școlare. Astfel, la Liceul nr. 2 din Giurgiu s-au lucrat bătătoare de gherghel în valoare de 30.000 lei, la Liceul din Fierbinți și la Școala generală din Ciolpani, covoare în stil oriental și românesc, la liceele nr. 1 și nr. 2 din Oltenița, scule de mină pentru șantierele navale etc. Într-un număr însemnat de școli, orientarea producției școlare a avut în vedere necesitatea autodotării, dotarea altor unități școlare și executarea unor obiecte destinate vânzării prin rețeaua comercială.

Sper că Expo'72 va face evidente, alături de măiestria și ingeniozitatea pe care o vor dezvălui exponatele, și aspecte de genul celor la care m-am referit aici.

elevilor despre frumusețea muncii din diferite sectoare economice. Aceste întâlniri au urmărit între altele să le facă elevilor cunoscute realizările obținute de întreprinderile din județul nostru. Am organizat și un concurs intitulat „Cunoașteți meseriile”, care s-a adresat mai ales elevilor din școlile generale și care s-a desfășurat în trei faze: interșcolară, zonală și județeană.

Trebuie să mai menționez că toate organizațiile U.T.C. din școli au fost mobilizate pentru educarea elevilor în spiritul interesului pentru activitatea din atelierelor școlare. Rezultatele activității desfășurate de ele se fac vizibile în expoziția județeană în care credem că poate fi recunoscută și contribuția acestora.

**Prof. emerit
STELIAN PĂUN,
inspector șef :**

În expoziția de la Casa corpului didactic a județului Ilfov pot fi observate diversitatea și complexitatea obiectelor care au fost confecționate de elevii din această zonă școlară, pot fi apreciate cu adevărat proporțiile pe care le-a luat pregătirea tehnico-productivă.

Avem în această expoziție, o impresionantă aparatură didactică: material electronic pentru lecțiile

Arătăm în numărul trecut al revistei noastre că „Expo'72 — Practica și creativitatea în învățământ”, acest mare eveniment școlar închinat Conferinței Naționale a P.C.R. și celei de a 25-a aniversări a republicii, va încerca să realizeze imaginea unui an școlar în care munca a devenit disciplină de învățământ. Privite astfel, putem spune că pregătirile pentru organizarea expoziției au debutat odată cu începutul anului școlar pe care îl încheiem acum. Pentru a sugera, printr-o imagine parțială, atmosfera de însufletire pe care a declanșat-o acest eveniment în întreaga țară, ne-am adresat mai multor reprezentanți ai învățământului și educației din județul Ilfov, județ care a organizat recent și simpozionul cu tema „Educarea elevilor pentru munca productivă”. Iată răspunsurile lor :

de fizică, material pentru lecțiile de biologie și de chimie. Elevii școlii noastre au confecționat totodată mobilier didactic. Sunt anumite ateliere școlare care și-au propus să doteze alte ateliere și, în expoziție, pot fi văzute obiectele confecționate în aceste ateliere. Nu mai vorbesc de obiectele și piesele care au fost confecționate pe baza unor contracte cu întreprinderile productive (sunt de admirat frumoasele noastre covoare), sau de obiectele destinate vânzării.

**Prof. emerit
DUMITRU CIOVICA,
directorul Liceului
din Brănești :**

La liceul nostru funcționează trei ateliere: unul de electronică, unul de electromecanică și un atelier de lenjerie-broderie.

Am realizat radioficarea școlii cu o stație de amplificare și difuzoare instalate în toate clasele. Am construit aparate de radio cu trei tranzistoare. Unul dintre ele funcționează la expoziția județeană încă de când a fost deschisă aceasta. Am mai realizat un monitor pentru ceas electronic, și un mixer cu 4 intrări. Cu ajutorul atelierului de electronică am trecut la organizarea unui laborator audio-vizual universal. În afara produselor realizate în aceste ateliere trebuie să mai menționez că elevii au împrejmuit cu gard clădirea școlii și au confecționat aparatura necesară terenurilor sportive de baschet și handbal. Acum primim comenzi pentru panouri de baschet și plase de handbal. Sperăm că măcar o parte din produsele noastre să poată fi văzute și la Expo'72.

**Prof. emerit
PETRA VLAICU,
directorul Liceului nr. 2
din Giurgiu :**

Am construit o vitrină metalică luminată electric în care sunt expuse obiectele lucrate de elevi, o instalație de luminat fluorescent pentru laboratorul de fizică și instalația electrică a pupitrelor din același laborator.

Toți elevii au construit rame metalice pentru pupitrele cabinetului fonon, precum și instalația electrică complexă a acestui cabinet. Au mai confecționat perdele, coperti pentru cataloage, fețe de masă și mileuri. În atelierul de tâmplărie au fost confecționate vitrinele pentru cabinetul de științe sociale. Începând cu anul financiar 1972 ni s-a stabilit plan de producție în care este prevăzută realizarea unui venit de 20.600 lei. Din acest plan am realizat până în prezent suma de 16.500 lei.

**Prof. emerit
FLORIAN POPESCU,
directorul Liceului
din Fierbinți :**

Noi am înființat un atelier de lăcătușărie pentru băieți în care am reușit să cuprindem toți elevii liceului și un atelier de țesut covoare în care lucrează toate elevele din clasele VIII—XII.

Pentru dotare, am recurs la resurse proprii. Bancurile de lucru au fost lucrate de elevi, Ghergheturile, de asemenea. După ce ne-am construit aceste piese — la care continuăm să lucrăm pentru dotarea altor școli — am trecut la producția propriu-zisă. Ne-am propus ca până la sfârșitul anului școlar să producem 15 — 20 de bancuri de lucru pentru dotarea altor școli, iar la atelierul de țesut, 20 de covoare. Ne-am profilat pe aceste ateliere fiindcă ele se află în strinsă legătură cu opțiunile profesionale preferențiale ale elevilor noștri și cu tradițiile locale. Cea mai mare parte a elevilor noștri se îndreaptă către școli cu profil tehnic și în localitatea noastră există un atelier al industriei locale de țesut covoare în care se încadrează după terminarea școlii multe dintre absolvenții noștri. Îmi pare rău că la preexpoziție nu am oglindit prin nimic activitatea agricolă a elevilor noștri. Sper că o vor ilustra organizatorii prin grafice sau fotomontaje. Avem o micro-fermă în care lucrează elevii Școlii generale pe circa 2 hectare de teren arabil. În această micro-fermă, am cultivat viță de vie, legume, porumb, plante furajere. Terenul este alimentat cu apă printr-un sistem de irigații cu motor. Micro-ferma este dotată și cu un sector zootehnic. Trebuie să menționez că din cei 20 de porci care-i creștem în acest sector 5 au fost contractați. Ceea ce vă imaginați, este o mândrie și pentru noi și pentru elevi. Alt motiv de mândrie este că din veniturile realizate prin micro-fermă am dotat atelierele școlare.

Anchetă realizată de
B. Octavian

Căi

în organizarea

sistemelor

de

învățământ

Una din caracteristicile societății moderne este nevoia tot mai mare de educație. Dialogul ce se stabilește între cerințele socioindustriale și eficiența sistemelor educaționale este astăzi mai viu ca oricând. Și totuși ritmul accelerat al schimbării (dezvoltării) socioindustriale, considerat în raport cu inerția relativă a sistemelor educaționale, conduce la apariția unui decalaj între cerințele societății față de educație și produsul educațional.

Ineficiența relativă a sistemelor educaționale în contextul societății contemporane angajează învățământul într-un proces larg de renovare, ce se desfășoară pe fondul optim al recunoașterii educației ca o forță socială de prim rang. Structura sistemică, dinamica efectivelor, curriculumul școlar și tehnica evaluării etc. caută acum cu intensitate căile randamentului maxim și aceste căutări, ce prind viață și se sintetizează în seturi de reforme educaționale naționale, dau reformei școlare caracterul de flux.

Principala direcție a evoluției învățământului vizează regindirea sistemului educațional prin trecerea de la sisteme tradiționale structurate vertical la sisteme comprehensive structurate orizontal.

Capacitatea cuprinderii întregii populații școlare în sistemele tradiționale este limitată la o școlaritate obligatorie ce coincide, de regulă, cu durata școlii elementare. La nivelul lor secundar, aceste sisteme devin selective, iar diversificarea lor lipsită de flexibilitate (de unde și structura lor verticală) face ca antrenarea unui elev într-un anumit tip de școală să poată conduce — alături de succesul posibil dorit — la un eșec ce se datorează și inexistenței, de cele mai multe ori, a unui ciclu de orientare școlară și profesională, cât și a unui examen de admitere lipsit de modalități de evaluare reală.

Dezvoltarea actuală a sistemelor comprehensive structurate orizontal urmărește, în principal, înlocuirea diferențierii rigide de tip vertical, a diferențierii selective pe tipuri de școli cu o diferențiere flexibilă, orizontală, pe direcții de studii, în cadrul unui aceluiași tip de școală secundară, la care învățământul obligatoriu se extinde treptat acum. Școala comprehensivă, după cum remarcă J. B. Conant, unul dintre teoreticienii ei cei mai cunoscuți, urmărește să asigure sub același acoperiș (sau sub o serie de acoperișuri) atât pregătirea viitorului căpitan de vas ori conducător de uzină, cât și a tinerei care urmează să se căsătorească la terminarea școlii. Școala comprehensivă se definește astfel a fi o școală secundară pentru toți copiii dintr-o anumită arie, cu direcții de studii flexibile articulate, unde nevoile individuale sunt întâmpinate de varietatea alegerii dintr-o gamă largă de cursuri. Analiza dinamicii structurii sistemelor educaționale relevă următoarele mutații: În sistemul tradițional (structurat vertical) — 1. o foarte slabă înregistrare la nivelul învățământului preșcolar; 2. capacitatea de cuprin-

dere a întregii populații școlare este redusă la școala elementară (școlaritate obligatorie); 3. o diversificare rigidă în cadrul unui învățământ secundar selectiv (lipsa de flexibilitate); 4. inexistența unui ciclu de observare și de orientare școlară și profesională.

În ceea ce privește sistemul comprehensiv (structurat orizontal): 1. o puternică înregistrare într-un învățământ preșcolar cu o tot mai accentuată funcție „școlară” (perspectiva generalizării); 2. întreaga populație școlară cuprinsă la nivelul studiilor secundare (extinderea duratei învățământului obligatoriu; perspectiva generalizării educației permanente, continue); 3. o flexibilitate ridicată în cadrul sistemului (mobilitatea elevilor în cadrul diferitelor direcții de studii); 4. atenție permanentă (și existența unui ciclu anume) observării și orientării școlare și profesionale (corelație cu flexibilitatea sistemului).

Acest fenomen al reorganizării sistemelor este tot mai des întâlnit. Astfel în S.U.A. îl observăm la nivelul școlii secundare superioare („High secondary school”) ea și în Japonia; în R.F.G. în urma reformei, prin Gesamtschule; în Marea Britanie prin școlile de tip comprehensiv (comprehensive, bilaterale, multilaterale) ce apar într-un sistem tradițional pe care caută să-l înlocuiască; în Suedia prin școala gimnazială; în U.R.S.S. prin școala politehnică de 10 ani; în Franța prin școlile polyvalente etc. Se remarcă din aceste cazuri că întâlnim în prezent atât sisteme comprehensive (până la nivelul școlii secundare), cât și școli comprehensive, care reunesc într-un cadru flexibil direcții de studii ce reprezintă tipurile unor școli tradiționale selective, cu care școala comprehensivă coexistă în cadrul aceluiași sistem național (de ex. cazul Marii Britanii). Acest de al doilea caz de comprehensivitate reprezintă o fază intermediară, cum de altfel reprezintă și primul privit în perspectiva mai largă a generalizării, sub o formă sau alta a întregului sistem de învățământ. Caracterul tranzitoriu al multor elemente de comprehensivitate din cadrul sistemelor educaționale actuale rezultă și din nesuprapunerea școlii secundare complete cu școlaritatea obligatorie, condiție pe care noi o considerăm esențială în construirea unui sistem comprehensiv până la acest nivel.

Referindu-se la evoluția sistemelor educaționale, T. Husen spunea că sistemele comprehensive, ce tind a înlocui sistemele tradiționale — care au forma unei piramide — au forma unui ou. Analizând dinamica sistemelor comprehensive, în perspectiva unei comprehensivități extinse la întregul sistem, considerăm că formularea grafică cea mai adecvată este reprezentată de imaginea unui cilindru. Dacă sistemele tradiționale reprezintă grafic o piramidă datorită îngustării progresive a efectivelor școlare, pe grade de învățământ, iar dezvoltarea unui sistem comprehensiv permite conturarea grafică a formei unui ou datorită lărgirii învățământului preșcolar și superior și generalizării celui secundar, un sistem total comprehensiv, care cuprinde întreaga populație în sistemul educațional, capătă forma grafică a unui cilindru (prin generalizarea învățământului preșcolar și a nivelului educației permanente și a învățământului superior).

Problema sistemelor comprehensive, deși apare în principal în domeniul structurilor educaționale, se găsește într-un cadru de intercondiționări complexe cu întreaga gamă a componentelor învățământului. Ea impune schimbări în curriculumul școlar, în tehnicile de evaluare, afectează efectivele școlare (corelare cu democratizarea sistemelor) etc.

Viorel Nicolescu
Nicolae Săcăliș

La școală, în zonele eliberate ale Cambodgiei

ANNE-MARIE COUTROT

despre:

ȘCOALA PĂRINȚILOR

În 1928, scriitoarea și educatoarea franceză Vêrine inventa expresia „școala părinților”. Peste un an, aceasta devenea o asociație particulară, fără scop lucrativ, dar recunoscută de către statul francez ca având utilitate publică.

În 1946, când Vêrine a murit, instituția a trecut sub conducerea doamnei Anne-Marie Coutrot, care este în același timp și redactor șef al revistei „L'École des parents”. Domnia sa a avut amabilitatea să răspundă la câteva întrebări pe care i le-am pus în legătură cu activitatea „Școlii” de mai sus.

— Care sînt actualmente principalele activități ale „Școlii” pe care o conduceți?

A. M. Coutrot: „Școala” publică o revistă lunară, „L'École des parents”, și una trimestrială mai tehnică, „Le Groupe familial”, ca și diferite broșuri tratînd probleme educative. Ea mai are un serviciu de consultații, de „reuniuni-formație”, unul din grupurile de formație specială consacrandu-se educației sexuale. Dar, în primul rînd, „Școala” grupează și îndrumă toate asociațiile de părinți, din care fac parte, potrivit unui regulament în vigoare din 1968, părinții delegați ai elevilor din fiecare clasă.

— Care este rolul acestor părinți-delegați?

A. M. Coutrot: Rolul lor este foarte important, căci are strînsă legătură cu educația copiilor, cu mobilizarea eforturilor celorlalți părinți în acest domeniu. Dar, spre a-l îndeplini cu succes, ei trebuie să se intereseze, în mod serios, de problemele școlii, de cele pedagogice, de psihologia copilului.

— Cum pot reuși ei, în consiliile claselor respective, să trezească interesul celorlalți părinți?

A. M. Coutrot: În multe feluri, dar mă voi opri la unul care mi se pare foarte semnificativ, deși tin să subliniez că nici o experiență nu se poate transporta și aplica tale quale.

Într-un liceu de provincie unde comisiile claselor nu reușiseră să-l antreneze și pe ceilalți părinți în acțiunile lor, un tînăr profesor a

sugerat să se încerce o experiență în profunzime. El a ales o clasă a VI-a, unde a alcătuit o mică echipă de lucru formată din patru persoane: un părinte, delegat al A.P.E. din liceu, un elev, un profesor voluntar (el însuși) și directorul școlii. Acest mic grup, care discuta împreună în mod regulat problemele clasei a VI-a, a reușit încetul cu încetul să-i antreneze și să-i intereseze pe toți părinții în activitățile educative ale școlii.

— Cum a procedat?

A. M. Coutrot: Întii, a trimis tuturor părinților o listă a copiilor din clasă, ca și a tuturor profesorilor cu adresele lor. Această inițiativă a creat imediat contacte între părinți și profesori. Apoi a căutat să polarizeze interesul părinților nu asupra micilor incidente din clasă, ci asupra problemelor importante, de fond, pentru ca ei să le studieze, ceea ce nu se făcuse niciodată înainte.

— Pentru ca lucrurile să meargă bine într-o școală, este nevoie să ne ocupăm serios de educația părinților.

A. M. Coutrot: Incontestabil. Educația părinților este poate tot atât de importantă ca și problema formării și reciclării profesorilor. Această educație trebuie începută cu delegații părinților, care trebuie să-și cunoască bine rolul, să cunoască legile și regulamentele școlare în vigoare. Aceasta dă părinților delegați o siguranță în relațiile lor cu ceilalți părinți. Și bineînțeles, mai multă competență și, deci, autoritate.

Paul B. Marian

„TRIBUNA ȘCOLII”

Revistă săptămînală editată de Ministerul Educației și Învățămîntului și Uniunea Sindicatelor din Învățămînt, știință și cultură

Redactor șef: AUREL DRAGOȘ MUNTEANU